

LUKA BEKIĆ

*Odsjek za arheologiju
Filozofski fakultet
I. Lučića 3
HR-10000 ZAGREB*

UVOD U PROBLEMATIKU GLINENIH LULANA PODRUČJU HRVATSKE

UDK 904:738.8 (497.5)"16-18"
Izvorni znanstveni rad

Rad prikazuje prostiranje različitih tipova kasnosrednjovjekovnih i novovjekovnih glinenih lula na području Hrvatske. Većina lula je uvezena iz dijelova današnje Turske, Italije, Austrije, Engleske, te drugih država, alipostoje i domaći proizvodi.

Većina arheologa je u svojem radu naišla na glinene lule, bilo prilikom iskopavanja, bilo prilikom obrade arheoloških zbirki. Zbog nepoznavanja te problematike takovi su nalazi bili ostavljani na stranu ili čak izbacivani iz arheoloških cjelina kojima su pripadali. Naime, u Hrvatskoj nije bio objavljen rad koji bi se pozabavio samo tom zanimljivom problematikom.

Prilikom ovog istraživanja obradio sam lule pronađene u arheološkim iskopavanjima, iz privatnih zbirki kao i slučajne nalaze. Na uzorku od 197 lula nađenih u Hrvatskoj, pokušat ću opisati različite tipove, objasniti njihovo podrijetlo, karakteristike te dataciju. Zahvaljujem svima koji su pokazali zanimanje za ovaj rad, a osobito onima koji su mi dopustili pristup materijalu (posebno zahvaljujem Damini Matoševiću, Željku Tomičiću, Vedrani Gunjači-Gašparac, Zoranu Zaniniju, Stanku i Josipu Delašu, Marinku Tomasoviću, Zrinki Šimić-Kanaet, Goranu Nikolovskom, Andriji Trinajstiću, obitelji Meneghello, Darku Periši, Ružici Černi, Lukši Lucianoviću i Jerku Stipkoviću te kolegama iz inozemstva koji su mi pomogli u stručnom smislu).

PUŠENJE DUHANA

Biljka *tobacco*, odnosno duhan, rasla je samo na američkom kontinentu, a prvi Europljanin koji ju je zabilježio bio je Kristofor Kolumbo, potkraj 15. stoljeća. Od tada je, smatra se, počelo postupno širenje kulture pušenja duhana. Portugalski i ostali mornari proširili su naviku pušenja duhana u Europu, Afriku te naposljetku u Aziju. Francuski veleposlanik u Portugalu, Jean Nicot, informirao je brojne uglednike o toj novoj biljci te, među ostalim, poslao sjeme duhana kraljici Katarini de'Medici, pa je njemu u čast biljka stručno nazvana *Nicotiana* (ROBINSON 1985: 150).

Američki domorodci pušili su duhan u glinenim lulama raznih oblika, koje se mogu vidjeti u muzejima pretkolumbovske američke umjetnosti. Lule u starom svijetu potječu od indijanskih oblika kojima duguju svoju različitost. Opće prihvaćeno je da su se prve europske lule počele

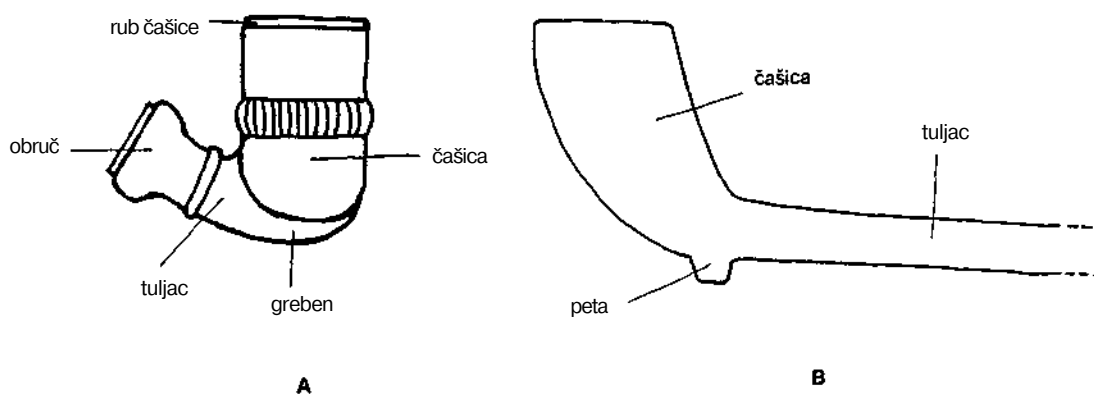
proizvoditi u Engleskoj oko 1570. godine. Do početka 17. st. lule su se pojavile u većini europskih trgovačkih središta.

Nakon engleskih, dugu tradiciju izrade imaju nizozemske lule. Naime, 1603. godine kad se na englesko prijestolje popeo James I, koji je bio veliki protivnik duhana, pojedini su engleski lulari premjestili proizvodnju u Nizozemsku (gradić Gouda), zemlju s kojom su postojale čvrste pomorske veze. Istodobno, pušenje duhana se uvriježilo u Egiptu i Otomanskom Carstvu uopće. Tridesetogodišnji rat, koji je uskoro uslijedio, pridonio je, zahvaljujući vojnicima, daljnjem širenju duhana u Europi (MARONDE 1976: 17).

OSNOVNI OBLICI

Nakon te prve faze širenja pušenja lule razvila su se dva osnovna oblika lula - one sa čašicom kraćom od tuljca i obratno. Kako je to nastalo, stručnjaci zasad nisu konačno riješili. Zanimljivo objašnjenje daje Robinsonova (ROBINSON 1985: 150) koja opisuje put lula s kratkim tuljcem iz Amerike, točnije s Floride i ušća Missisipija, u pravcu Gvineje, odakle su se u to doba dovodili robovi. Tako se taj oblik lule, preko Afrike ustalio u istočnom Mediteranu, posebice u Turskoj. Drugi osnovni oblik lule prodirao je putem Zapadne Europe, pa su se ta dva vala srela odprilike na granicama Otomanskog Carstva.

Prateći oblike lula u njihovo prvobitno izvorište, zapaža se da lule "zapadnog" oblika, s malom čašicom i dugim tuljcem sličje glinenim lulama iz Meksika i nekih dijelova Sjeveroistočne i Jugoistočne Amerike. One pak "turskog", odnosno "mediteranskog" oblika s većom čašicom i malim tuljcem više sličje onima sjevernoameričkih Indijanaca, koji su također uglavljivali drvene cjevčice (kamiše) u svoje kamene lule (RAPAPORT 1996: 6-11).

Slika 1. - A) lula "mediteranskog" oblika; B) lula "zapadnog" oblika, s nazivljem.
Fig. 1 - A) "Mediterranean" pipe shape; B) "Western" pipe shape

SREDIŠTA PROIZVODNJE

Kako su se lule proizvodile u različitim trgovačkim središtima diljem Europe, svako područje razvilo je zasebne tipove koji su zadovoljavali ukuse svojih kupaca. Dakako, uvijek se nađe lula koje nisu udomačene u tim prostorima. One su, osim izvozom u većim količinama, dospijevale u različite krajeve kao osobna imovina putnika, osobito mornara i vojnika. U Hrvatskoj su po nalazima zastupljeni raznoliki tipovi lula.

Zapadni oblik lule

Engleska proizvodnja

Englezi imaju najdužu tradiciju izrade lula. Njihove lule, male čašice i dugog, tankog tuljca, izrađivane su od bijele gline. Kako bi se postigla čista bijela boja lule, potrebna je posebna vrsta gline s visokim udjelom kaolina, koja se morala peći na temperaturi između 900 i 950 stupnjeva celzijusa (KÜGLER 1987: 32). Do 1625. g. lule su bile vrlo male. Rub čašice je bio sužen, a ispod nje se nalazila plosnata nožica, zahvaljujući kojoj je lula mogla sigurno stajati na nekoj plohi. Zbog promjene oblika lule tijekom vremena, plosnata nožica se u 18. stoljeću razvila se u tanku "petu" (SCOTT, A. - SCOTT, C. 1970: 15). Mnogi su lulari označavali svoje proizvode zaštitnim znakom. On je mogao biti reljefan, urezan u sam kalup, ili malenim žigom utisnut u još neosušenu lulu. Površina lule obično je pažljivo glačana. Osim čistih lula bez ukrasa, neki primjerci su bili raskošno ukrašavani motivima grbova, orlova, ruža itd. (velik broj ukrasa objavljen u ATKINSON - OSWALD 1969). Najpoznatija središta proizvodnje bila su Londonu, Winchesteru, Bristolu, Broseleyu itd (SCOTT, A. - SCOTT, C. 1970: 13). Engleski proizvodi su bili izvoženi u velikim, milijunskim brojevima širom svijeta. Najviše lula slano je Ameriku, Afriku, Irsku i Španjolsku (HIGGINS 1995:49).

Nizozemska proizvodnja

Prvi poznati lular koji je djelovao u Nizozemskoj bio je Englez William Baernelts, koji je kasnije promijenio ime u Willem Barends. U gradić Gouda stigao je poradi ekonomskih i političkih razloga, a prva dokazana godina njegovog djelovanja bila je 1617. (KÜGLER 1987: 18). I drugi lular Willem Hoppe također je bio Englez. Tako je nizozemska proizvodnja lula bila osnovana na engleskom primjeru. Kasnije su nastale stanovite razlike u obliku, pa tipologije engleskih i nizozemskih lula nisu sukladne. I nizozemske lule su uglavnom označavane pečatima radionica. Zasad je zabilježeno više od 700 pečata, za koje se zna radionica kao i datacija u okviru nekoliko godina (DUCO 1982: donosi crteže velikog broja pečata iz središta nizozemske proizvodnje, Goude). Uz Goudu, koja je predvodila u količini i kvaliteti, lule su se izrađivale u velikom broju u Amsterdamu (već od 1607), Leidenu i Dordrechtu te drugim gradovima (KÜGLER 1987: 18).

Njemačka proizvodnja

Lule su se u Njemačkoj proširile tijekom Tridesetogodišnjeg rata. Najstarija poznata radionica ona je u Kölnu, koja je počela radom 1628. godine (Hochrain H. 1977: 155). Kügler smatra da za tu godinu nema dovoljno dokaza, ali dodaje da su radionice uz obale Rajne postojale sigurno prije 1650. godine (KÜGLER 1987:13, 19). Naime, za potrebe nizozemskih radionica, sirova glina se iskopavala u široj okolici Kölna, pa je vjerojatno tu i započela njemačka proizvodnja lula. Uzori su stigli sa sjevera, tako da su lule izgledale kao nizozemske. Od ranije osnovanih poznata je ona u

Manheimu, za koju se sigurno zna da je proizvodila od 1650. godine a možda i prije (SCHMAEDELCKE 1989: 28). Uz tu radionicu, zna se i za lule iz Westerwalda (HOhr- GrenzhauseN i druga mjesta), gdje su se radionice razvile oko 1700. godine (KÜGLER 1987: 19).

Skandinavska proizvodnja

Skandinavci su također preuzeli oblik i materijal lula od Nizozemaca i Engleza. U Norveškoj je poznatija radionica Jacoba Boya u Drammenu, koja je počela djelovati 1751. godine (LUDVIGSEN 1996: 2). Godišnje je proizvodila oko 1.2 milijuna lula (LUDVIGSEN 1983: 3).

Francuska proizvodnja

U Francuskoj su se proizvodila oba oblika lula. Francuska osobitost bile su prikazi ljudskih lica i cijelih glava na lulama. Među slavim osobama prikazanim na lulama, ističu se kraljica Viktorija, Napoleon, Robespierre, Marat, te Wellington, uz kojeg je prikazivan francuski vojnik koji mu se ruga (SCOTT, A. - SCOTT, C. 1970: 16). Najpoznatije radionice bile su Fiolet u St.Omeru, osnovana 1620, Gambier u Givetu (Pariz) iz 1780. godine i Bonnaud iz Marseillea, osnovan 1824. godine, poznat po glaziranim lulama.

Španjolska proizvodnja

I u Španjolskoj su se proizvodila oba oblika. Na Balearima su to bile malene, grube lule "mediteranskog" oblika i "ciudadellenca", fino izrađene lule zapadnog oblika (COLOM 1997: 25). U Engleskoj je pronađena lula "zapadnog" oblika koja na tuljcu ima pečat *Pedro di Vargas*, i smatra se proizvodom Iberskog poluotoka iz prve polovice 17. stoljeća (HIGGINS 1995:48). Ipak, prilikom iskopavanja u Gipuzkoi (Baskija), na uzorku od 337 lula, većina lula pripada nizozemskim tipovima - čak 172 komada (COLOM 1997: 27). Kad se u to ubroje engleski i francuski tipovi, ostaje malo lula koje su domaće proizvodnje.

Mediterranski oblik lule

Austrijsko - mađarska proizvodnja

Najpoznatije austrijske lule izrađivale su se u Schemnitzu (Selmechanya, Banska Stiavnica u Slovačkoj). Taj gradić bio je u sastavu široke vojne granice koja je štitila Habsburgsko carstvo od otomanskih provala u 17. i 18. stoljeću. Osim Koniga, kod nas najzastupljenijeg po nalazima, od majstora iz Schemnitza poznati su Johhanes Partsch, Karol Zachar (HAAN 1997) i Stasni (RAPAPORT 1996: 24). Lule iz Schemnitza su često bile izrađene od crne gline, visoke su čašice s kratkim tuljcem. U 19. stoljeću na čašici lule se često nalazi mjedeni poklopac. Takve su lule poznate i pod nazivom "Coffehouse" stil (RAPAPORT 1996:24 i drugdje). Izrađivane su i lule od crvenkaste gline, koje su mogle biti crno, plavo ili zeleno glazirane. Njihova glazura imala je, kako navodi Rapaport, površinu porculana, patinu "meerschauma" i trajnost kamena (RAPAPORT 1979: 29). On upozorava daje način proizvodnje tih lula do danas nepoznat. Poznato lularsko središte bio je i Debrecin, istočno od Budimpešte. U ovaj lularski krug pripadaju Anton Partsch iz Theresienfelda (ROBINSON 1983: 283, Theresienfeld kod Bečkog Novog Mjesta), te Franz Koch, Leopold Gross, Anton Kusebauch, Podries i drugi za koje se ne zna sjedište proizvodnje. Te lule su bile dobre kvalitete i omiljene na području središnje i južne Europe.

Talijanska proizvodnja

U Italiji je postojalo nekoliko većih središta proizvodnje lula. To su Napulj, Mleci, Chioggia, Bassano, Contarina, Faenza itd. Svaki od tih gradova radio je različite lule, tako da ih je lako pripisati određenom središtu. U Savoni su se u 19. stoljeću proizvodile, osim crvenkaste, i od bijele gline. Tamošnja radionica Olivier & Ferro proizvodila je i lule "zapadnog" oblika, za američko, francusko i švicarsko tržište (VARALDO 1989: 232).

Za naše prostore svakako je najznačajnija proizvodnja lula u Chioggii (BOSCOLO 1977; SOAVE 1989). Glina je dovožena iz doline rijeke Po, potom prerađivana u brojnim radionicama u gradu. Tehnika izrade bila je klasična: dvodijelni olovni kalupi, napravljeni po drvenom modelu. Najčešće zastupljen oblik je lula čašice dvostruko duže od tuljca, s dvije paralelne, vodoravne reljefne crte oko čašice. Unatoč tom jednostavnom obliku, proizvodile su se i lule s čašicom u obliku ljudske glave, kao i različite varijante ostalih ukrasa, svih u reljefu.

Ne zna se točno kada su se u Chioggiji počele proizvoditi lule, međutim u jednom kalupu je urezana godina 1655, kada se pušenje duhana već udomaćilo u gotovo cijeloj Europi. Kraj izrade lula u tom gradu, nakon perioda opadanja kvalitete i kvantitete, jest 1945. godina.

Drugo značajno središte proizvodnje je ono u Bassanu. Taj grad nije razvio za sebe karakteristične tipove lula, već su radionice izrađivale kopije po uzorima omiljenim među pušačima. Tako su izrađivane lule od crne gline, po uzoru austrijske, iz Schemnitza (BOSCOLO 1977: 5). Te lule su nosile natpis "VERA SCHEMNITZ" (prava Schemnitz). Isto tako, kopirale su se i one iz Chioggie. Neobične lule, proizvod keramičara iz Padske doline, poznate su pod nazivom "*pipe dei pignattari*" ("lončarske" lule). One su rađene od tri dijela, ručno, na kolu. Premda bez ukrasa, gotova svaka je drugačijeg oblika. Za njih je karakteristično da su ispod prostora za duhan imale mali pretprostor u kojem se hladio dim (slika 2-C). Kupovalo ih se na sajmovima, zajedno s ostalim keramičkim proizvodima (BOSCOLO 1977:5).

Turska proizvodnja

Običaj pušenja duhana u Turskoj prihvaćenje vrlo rano. Najstariji zapis koji pokazuje daje taj običaj uvriježen u Turaka je zapis o razmjeni kurtoaznih poklona između engleske i turske flote 1599. godine kod Dardanela. Turci su tom prilikom, osim ostalog, tražili lule i duhan, očito znajući o čemu je riječ (ROBINSON 1985: 151). U Sofiji se na popisu "esnafa" iz 1604. godine nalaze i majstori lulari (STANČEVA 1975/6: 129). Prvi lulari u Bugarskoj bili su Turci, koji su svoj zanat prenijeli iz turskih središta. Najpoznatije lule rađene su u Burgasu, danas Luleburgasu, (koji svoje novo ime duguje bogatoj tradiciji proizvodnje lula), Carigradu, Diyarbakiru, Sofiji, Varni, Janici i Tebi. Vjerojatno su i manji gradovi, pa i sela, imali svoje lulare.

Godine 1633., sultan Murat IV zabranio je, zbog nekoliko požara u Carigradu, pušenje prijeteći kaznom smrti. Tako je, koliko je poznato, zbog pušenja zapovijedio mučenje i javno pogubljenje 25 vojnih zapovjednika. Međutim, pušenju se nije moglo stati na kraj, pa je već 1646. godine sultan Ibrahim ukinuo kazne za pušače (SIMPSON 1988: 15).

U početku su turske lule bile izrađene od sivkaste ili bijele gline i imale duge tuljce. Početkom 17. stoljeća ustalio se "mediteranski" oblik lule s kratkim tuljcem u koji se stavljala drvena cjevčica, a tonovi su postali crveni. Kako bi se postigla savšena crvena boja, neke lule su bile premazivane otopinom posebne crvene gline s jezera Van (ROBINSON 1985: 153). Premazi su mogli biti tanji, kao obična boja ili posebno bogati.

Turske lule imaju brojne tipove i podtipove, a rađene su, osim od gline, i od kamena, metala te "Meerschauma" (štiva, morska pjena).

Hrvatska proizvodnja

Jedina posve pouzdana proizvodnja lula u Hrvatskoj bilaje u selu Zelovo, kraj Sinja. Nikakvih saznanja o neodređenim tipovima lula iz sjeverne Hrvatske, Bosne i kranje južnih dijelova Hrvatske nema, pa se zasad o njima ne može govoriti kao o domaćem proizvodu.

Zelovske lule nisu dovoljno istražene, osobito njihovi počeci. Pušenje lula u taj kraj zasigurno su donijeli Turci, u 17. stoljeću. Međutim, čini se da su za zelovske lulare bili bitni i Mlečani, koji su 1686. godine utvrdu Sinj oduzeli Turcima (MILOŠEVIĆ 1989: 16) i tako započeli svoj stoljetni boravak u tom kraju. Naime, premda osnovni oblici zelovske lule, posebice oni raniji, naizgled sličje turskima, njihovi ukrasi, pa čak i određeni motivi kao ljudske glave nikada se ne javljaju na turskim lularima. Tehnika izrade gotovo je u potpunosti ista kao u Chioggii, a razlikuje se od turske. Mlečane potkraj 18. stoljeća zamjenjuje austrijska uprava. Vjerojatno tek tada zelovska proizvodnja dostiže pun zamah, jer se na većini danas sačuvanih lula pojavljuju posebne značajke karakteristične za austrijske lule. Kraj gospodarski isplativog lularstva u Zelovu zbio se između dva svjetska rata. Pouzdanu dataciju za sve zelovske tipove zasad nije moguće ustanoviti, ali će daljnjim pronalascima starijih, (čiji kalupi i modeli nisu sačuvani u zbirka i muzejima) mnoge nepoznanice biti razriješene.

TEHNIKA IZRADE

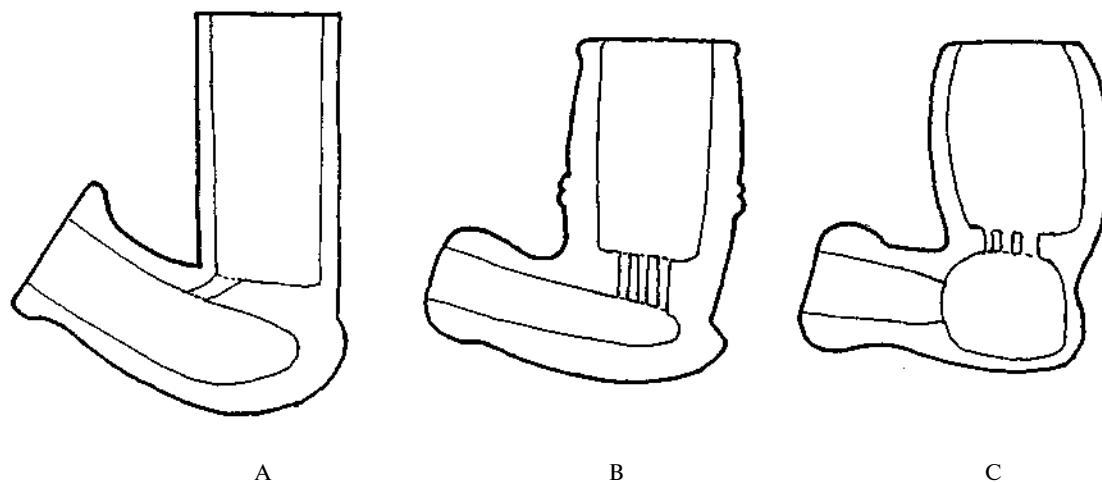
Tehniku izrade glinenih lula u Zelovu pomno je opisao Božidar Širola još 1932. godine (ŠIROLA 1934). Moj boravak u Zelovu 1999. godine slučajno se poklopio s ponovnim početkom izrade lula, nakon duge pauze. Naime, Stanko Delaš, potomak poznatih lulara, poželio je ponovo oživjeti tradiciju izrade lula, a u svom radu primjenjuje tehniku i kalupe svojih predaka. Takav način izrade uglavnom je sukladan i ostalim europskim tehnikama, pa gaje vrijedno ukratko opisati.

Najteži dio posla je izrada dvodijelnog kalupa od kositra i olova. Za njega je potrebno izdjeljati drveni model koji se ukrasi različitim geometrijskim uzorcima, ili čak prikazom ljudske glave. Kada postoji kalup, prikuplja se glina posebne vrste, koja se zatim umoči u vodu, kako bi se izdvojili kamenčići i ostali strani materijali. Sljedeći dan, nakon stoje glina odstajala u vodi, udara se batom, kako bi se razbili svi ugrušci gline koji još nisu dobro navlašeni. Zatim se iz te mase stvaraju malene loptice i prikupljaju u određenoj količini; nekada je to bilo dvije tisuće komada, a sada dvije stotine. Obje strane kalupa se namazu mašću, kako se materijal ne bi zalijepio za stranice i u njih se umetne kuglica gline. Kalup se tada spoji i namjesti u drvenu stegu. U dvije rupe u kalupu se utaknu klinovi koji će izmodelirati prostor za duhan i za umetanje drvene cjevčice - "kamiša". Nakon vađenja klinova iz kalupa, drvenim šilom se izbuši kanalčić između prostora za duhan i onoga za umetanje cjevčice. Tada je lula spremna za sušenje. Prvo se suši na posebno priređenom koritu. Zatim se s lule nožićem skidaju svi znaci proistekli iz kalupa. Konačno prikupljeni broj lula se stavi u peć i peče vatrom a potom žarom cijelu noć.

Izrada glinenih lula svakako je iziskivala je poznavanje samog materijala, gline, te njezine daljnje obrade do pečenja i mogućeg nanošenja ukrasnog premaza. Međutim, tehnika izrade zahtijevala je i poznavanje drugih zanata, pa su se lulari vrlo rano odvojili iz skupine keramičkih majstora ili takvima nisu nikad ni pripadali. Stančeva, opisujući lule proizvedene u Bugarskoj (STANČEVA 1975/6: 135), upozorava da njih nisu izrađivali keramičari već najvjerojatnije zlatari. Naime, ukrašeni kalupi su bili izrađeni od kamena, još mekane lule bile su dodatno precizno

ukrašavane zlatarskim alatom. Na pojedine lule su čak i aplicirane niti plemenitih metala, pa su i u konačnici izgledale kao nakit.

Zanimljivu paralelu možemo povući sa Zelovom. Tamošnji lulari nikada nisu izrađivali druge keramičke proizvode osim lula, kao što keramičari iz obližnjeg sela Potravlja nisu nikad izrađivali lule. Zelovljani su, naime, drvodjelci, i imaju dugu tradiciju izrade i ukrašavanja različitih predmeta od drva. Njima tako nije bilo teško izraditi fino ukrašeni model lule od drva, (i drvene dijelove kalupa) koje je samo trebalo zaliti kositrom. I u Chioggii nisu zabilježeni keramičari, pa tu svejedno imamo veliko lularsko središte (BOSCOLO 1977: 4). Jedini iznimak su naravno keramičari iz Padske doline, ali oni se u svom radu nisu koristili kalupom, koji je bio uvriježen u izradi lula u gotovo cijelom svijetu.

SI. 2 - Presjeci lula: A) Schemnitz (iz kalupa), B) Chioggia (iz kalupa), C) "Lončarska" lula (sa kola)

Fig. 2 - Pipe sections: A) Schemnitz (from mould); B) Chioggia (from mould); C) "Potters" pipes (Venice area, made on potters wheel)

KARAKTERISTIKE TIPOVA

Premda su poneke lule istog oblika naizgled slične, postoje određene pravilnosti po kojima se može s određenom sigurnošću odrediti podrijetlo lule.

Schemnitz

Jedine lule koje nose ime Schemnitz su one iz radionice Konig, Zachar i Stasni. Međutim, i ostale lule s pečatima radionica Franz Kocha, Leopold Grossa, Anton Kusebaucha, Anton Partscha, Podriesa, itd., pripadaju istom krugu. Austrijske lule, za razliku od turskih, stalno ponavljaju iste tipove a s različitim pečatima. Najpoznatija su tri tipa: Kalamasch, Debrecin i Ragozy (RAPAPORT 1979: 96). Neke lule imaju na rubu čašice kanalić za žicu, kojim se vezivao poklopac. Taj sustav za poklapanje mogao je biti i nataknut na čašicu (RAPAPORT 1996: 24). Lule imaju jednu veznu rupu uz dno prostora za duhan, kao turske i zelovske (slika 2-A). Rijetki ukrasi redovito proistječu iz kalupa, i u službi su uljepšavanja oblika, a ne same površine lule. Konigove su lule izrađene od glaçane crne gline s malo primjesa pijeska. Na nekima se nalaze tragovi boje ili glazure. Gotovo

redovito imaju pravokutni pečat u kojem je napisano puno ime majstora ili radionice. Poznati su i primjerci od kamenine (stoneware), istovjetni onima od obično pečene gline.

"Pipe dei pignattari" ("Lončarske" lule)

Lako se prepoznaju od ostalih. Rađene su ručno, na kolu, pa nemaju tragove kalupa. Na nekima se može zamijetiti spajanje lule od tri dijela. Prvo je napravljena mala zatvorena zdjelica, na koju su zalijepljeni tuljac i čašica (slika 2-C). Naknadno je bušenjem povezan tuljac sa zdjelicom te čašica koja prema zdjelici dobiva tri rupe. Nisu posebno ukrašavane, ali postoje i primjerci s par vodoravnih crta preko čašice. Nekima je površina ukrašena glaziranjem. Nisu bile označavane pečatima.

"Chiogiotte"

Rađene su redovito u kalupima, kako je opisano u prethodnom poglavlju. Kroz dno prostora za duhan probijene su redovito tri rupe (slika 2-B). U početku su crvenkastih boja, kasnije žućkastih tonova, zato što je glina obrađivana morskom vodom (BOSCOLO 1977: 7). Nisu naknadno ukrašavane, već sadrže reljefne ukrase proistekle iz kalupa. Najčešći su bačvasti oblici čašice, ali se javljaju ljudski i životinjski likovi. Nikada nisu bile označavane pečatima, ali postoje inicijali majstora, koji su bili urezani u sam kalup.

Bassano

Rađene u kalupima, po uzoru na lule iz Chioggie, Schemnitza itd. Kroz dno prostora za duhan prolazi jedna vezna rupa. Često su označavane pečatima koji imitiraju austrijske.

Turska (Bugarska)

Rađene su u kalupima. Postoji veliko bogatstvo tipova i podtipova. Greben ispod čašice je gotovo redovito naglašen ili još dodatno omeđen utisnutim ukrasom. Uglavnom su bogato ukrašene. Ukrasi oponašaju biljne ali i geometrijske motive. Oni proizlaze iz samog kalupa, ali, što je specifično za turske lule, i naknadnim urezivanjem i utiskivanjem u još mekanu lulu. Ukrašavanje utiskivanjem se ne pojavljuje na ostalim lulama iz Europe. Na mnogim lulama nalaze se tragovi crvene boje ili premaza od crvene gline. Postoji i premaz koji je davao srebrnast odsjaj (STANČEVA 1975/6: 131). Česti su pečati s arapskim slovima, oznake i imena radionica.

Zelovo

Rađene u kalupima. Oblici su samosvojni. Stariji tipovi imaju u nekoj mjeri naznačen greben, kao na turskim lulama. Ukrašavane su samo preko kalupa, ali postoji jedan ulomak (T6-12) na kojem je vidljivo kombinirano ukrašavanje preko kalupa i utiskivanjem. Rub čašice je vrlo naglašen. Obruč na kraju tuljca ima kanalić u koji se vezala žica za sustav zatvaranja čašice. Najčešći ukras, izveden isključivo na zelovskim lulama, jest motiv mreže u reljefu. Lule su crvenih tonova, osim onih lošije pečanih koje su djelomično sive. Nemaju pečate u pravom smislu, već kao one iz Chioggie, urezane inicijale majstora u kalup. Osim inicijala, na nekima se pojavljuju i godine.

LULE U HRVATSKOJ

Među ovdje prikazanim lulama imamo dakle različitih tipova. U sjevernojadranskom području najčešće su lule izrađene u Chioggii. Radionice iz toga grada poslovale su kroz vrlo dugo razdoblje i bile su veoma plodne. Boscolo prenosi podatak daje šest radionica proizvodilo 11000 lula dnevno, ali ga smatra nevjerojatnim (BOSCOLO 1977: 3). Takav broj je vjerojatno pretjeran, ali ne mora biti daleko od točnoga. Poznati su slučajevi da su središta proizvodnje lula, u kojima je radilo više lularskih radionica u kratko vrijeme postigla milijunsku proizvodnju lula. Naprimjer u Debrecinu, gdje je samo 1798. godine 138 lulara proizvelo između 10 i 11 milijuna lula (RAPAPORT 1979:29). Jednako brojne su i lule neuglednijeg izgleda, rađene na kolu, koje su vjerojatno bile i jeftinije. Te lule su bile izravno uvožene iz susjednih prekomorskih gradova.

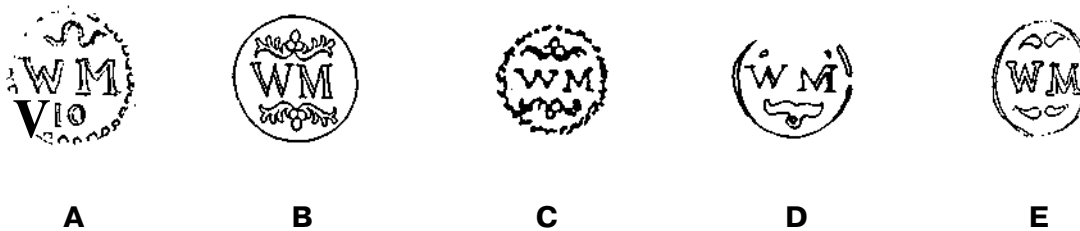
Uz spomenute, u Rovinju su evidentno i turske, austrijske te engleske lule. Čini se da su one bile u vlasništvu stranaca koji su često navraćali u to područje. Benussi donosi dokument o uplovljavanju brodova u rovinjsku luku (BENUSSI 1977: 11) po kojem je 1886. godine uplovilo: 2407 plovila pod austrougarskom zastavom, 505 pod talijanskom, 10 pod grčkom, 8 pod crnogorskom i 7 pod turskom. Dakle, promet robe i ljudi bio je relativno gust, pa tako nisu začuđujući nalazi čak i za ova područja atipičnih engleskih lula.

I u Chioggii su pronalazene lule zapadnog oblika. Njih Boscolo smatra mletačkim proizvodom, jer se na sličnim lulama, koje on naziva nizozemskim tipom, pojavljuje i pečat s mletačkim lavom (BOSCOLO 1977: 5). Uz te on pribraja i one s pečatom WM koje ispod i iznad inicijala imaju biljni motiv. Zanimljivo je da su lule s takvim "WM" pečatom pronađene i na engleskom brodu "Griffin" potonulom kod Filipina 1761. godine (DAGGET - JAY - OSADA 1990: 40) kao dio imovine posade. Lula sa sličnom varijantom WM pečata pronađena je i blizu Poreča (KOVAČIĆ 1988/90: 227).

U ovom radu je prikazano pet lula zapadnog oblika: T7-1, T7-2, T7-3, T7-4, T7-5. T7-1 i T7-2, pronađene kod Paklenih otoka, imaju pečat WM sa znakom sličnom grčkom slovu omega iznad inicijala, te brojevima (slovima) IO ispod inicijala. Uz pečat, dodatno su označene reljefnim slovom W s obje strane pete. Te dvije lule su engleskog, a ne nizozemskog tipa, i vjerojatno pripadaju istome majstoru kao one pronađene u Chioggii i Filipinima. Čini se daje "WM" lule, T7-1 i T7-2, izradio iskusni engleski majstor, a u Jadran su vjerojatno pristigle u velikoj brodskoj pošiljci iz mjesta izrade. Zapisi iz bristolske luke, iz početka 19 stoljeća, pokazuju daje po jednom takvom brodu najčešće izvoženo između 30 000 i 300 000 lula (JACKSON 1984: 271)! Nekoliko takvih pošiljki moglo je stići i u Mletke, odakle su se lule daljnom preprodajom mogle proširiti po Jadranu, dakle, i u Chioggiu i do Paklenih otoka. Lule koje imaju pečat s likom mletačkog lava vjerojatno su reklamni trik, kako bi im se poboljšala prodaja u mjestu izvoza. Takvih slučajeva poznajemo više, na primjer u nizozemskoj Goudi, koja je proizvodila lule s natpisom "VIVAT BAT A VIA" ili "VELKOM OP GUINEE", isključivo za izvoz (ARTICUS 1988: 45).

Lula iz Rovinja T7-3 lošije je kvalitete od onih s Paklenih otoka i mogla bi biti kasnija, domaća kopija. Vjerojatno je ista situacija i s lulom iz Poreča, s obzirom na sličnost pečata.

U ovom radu prikazana je još jedna oštećena lula engleskog tipa, T7-5. Ona ima, nažalost, potpuno nečitljivu unutrašnjost pečata. Usprkos tome zamjećuje se da okvir pečata nije izveden isprekidanom linijom kao na T7-1,2, ali i da nije ovalan poput onoga na T7-3. Dakle, riječ je o nekom drugom pečatu, ili možda o daljnjoj varijanti WM pečata.

SI. 3 - WM pečati: A) Pakleni otoci; B) Filipini (DAGGET - JAY - OSADA); C) Chioggia (BOSCOLO); D) Poreč (KOVAČIĆ); E) Rovinj. Dimenzije nisu usklađene.
 Fig. 3 - WM stamps, A) Pakleni islands, Croatia; B) Phillipines (DAGGET - JAY - OSADA); C) Chioggia, Italy (BOSCOLO); D) Poreč, Croatia (KOVAČIĆ); E) Rovinj, Croatia. Dimensions are not correct.

Turske lule u Dalmatinskoj zagori, Bosni, Srijemu i Posavini i drugdje očekivana su pojava. Neke od njih su su najvjerojatnije izrađene i u samoj Bosni, ali za takav zaključak još nema dovoljno dokaza. Jednako tako su očekivane i lule austrijskih tipova, i to na području cijele Hrvatske, kao što je ovo istraživanje i pokazalo.

Zasad neriješeno pitanje ostaju lule neodređenih tipova, kojima se ne zna podrijetlo, niti ih se bez nagađanja može datirati. Uz neke takve lule iz ovog kataloga, upozoravam na vrlo zanimljive dijelove lula iz Makarskog primorja (BOŽEK - KUNAC 1998: 225, možda turske, 226, posve nepoznate). Takve lule su, kao i na kraju zelovske, najčešće hibrid između turskih, austrijskih pa i talijanskih lula. Riječ je, sudeći po mnoštvu oblika, tehnika, i različitih materijala korištenih u njihovoj izradi, o više radionica, koje su se mogle nalaziti u samoj Hrvatskoj ili (i) u obližnjim zemljama kao što su Slovenija, Mađarska, Italija ili Austrija. Takvih atipičnih lula nalazi se na cijelom prostoru središnje Europe. Naprimjer kod Bad Deutsch Altenburga u Austriji (KRONENBERG 1997:135), Breisacha (Schlossberg) u Njemačkoj (SCHMAEDECKE 1989), Löracha (Röteln) u Švicarskoj (STELZLE- HÜGLIN 1999: 119; 1.5) te Kaiseraugsta i Hallwilla (SCHMAEDECKE 1999: 42). Spomenuti autori za takve lule obično navode da su porijeklom s područja Austrougarskog carstva ili s Balkana. Za njihovo tumačenje trebat će pričekati objave daljnjih nalaza sa cijelog tog prostora.

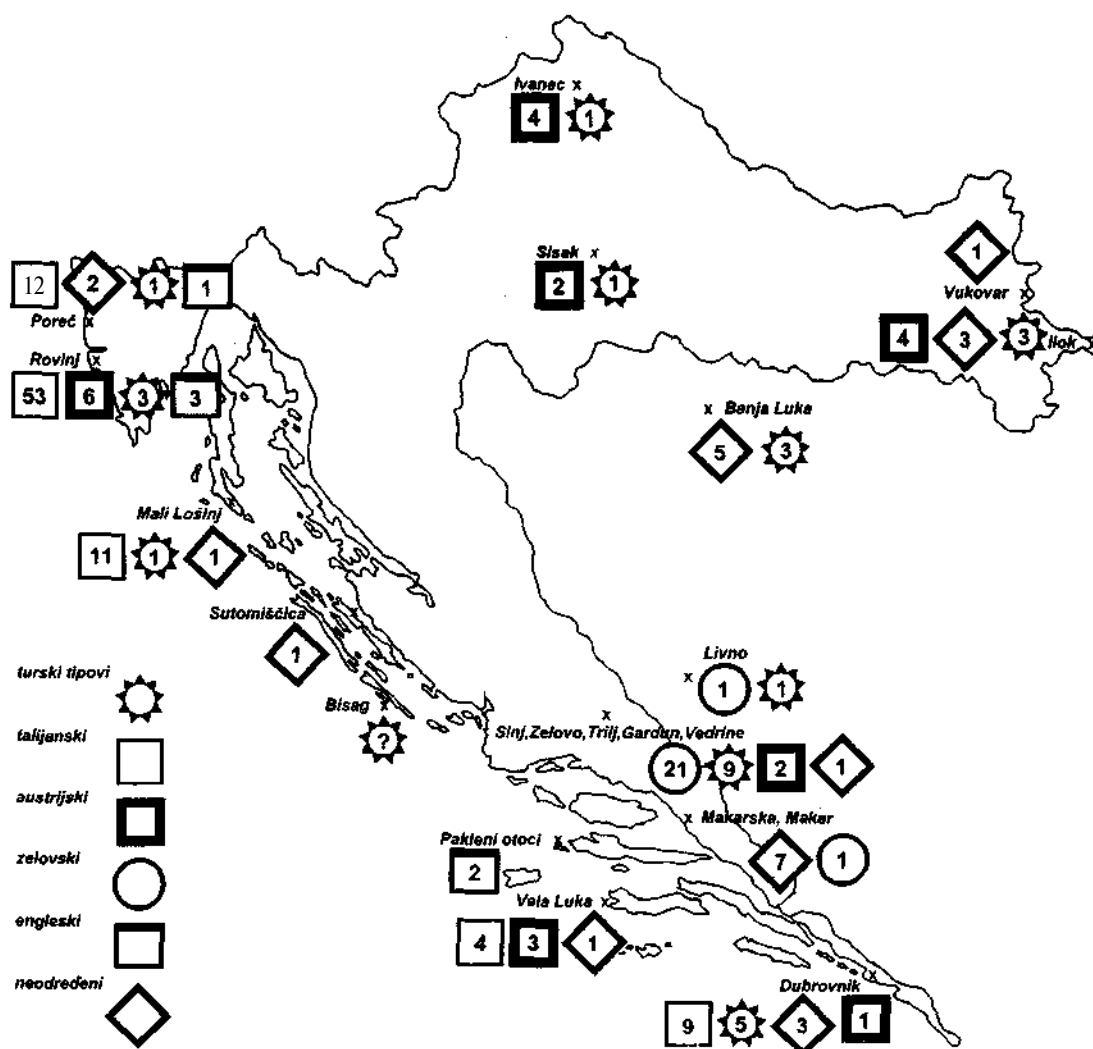
ARHEOLOŠKI KONTEKSTNALAZA

Nažalost, većina lula obuhvaćenih ovim radom ne pristiže iz arheoloških iskopavanja, osim onih pronađenih na Gardunu kod Trilja, u Starom gradu kod Ivanca i na istoimenom nalazištu kod Sinja, pa nam za ostale nedostaju potrebne arheološke zabilješke. Uz to sva tri istraživanja su tek započela ili su u tijeku, pa je teško sagledati cjelokupni kontekst nalaza.

Većina lula pronađenih u Gardunu je iskopana iz površinskog sloja, daleko od ostataka zgrada iz kojih su mogle potjecati. Na to mjesto mogle su prispjeti odlaganjem otpada ili naplavlivanjem. Jedino su dijelovi dviju lula pronađeni u kontekstu ostataka zgrade kojoj bi mogli pripadati, i koja je sagrađena na ostacima rimskodobnog poda ukrašenog mozaikom. Unutar te zgrade pronađeni su i ostaci grublje kasnosrednjovjekovne odnosno novovjeke keramike. Gardun je kao strateški položaj možda bio nastanjen i prije Srijemskog mira, nakon čega su Mlečani na njemu smjestili svoju vojnu postrojbu, na crti razgraničenja s Turcima. Ipak, po mjesnoj predaji, Gardun je ponovo naseljen tek nakon oslobođenja od turske vlasti oko 1700. godine, što bi i odgovaralo dataciji nađenih lula.

Lule iz Starog grada kod Ivanca nađene su prilikom iskopavanja u različitim prostorima nekadašnjeg dvorca (dvorište, zapadno krilo...). Obitelj Petheö de Gerse podigla je na tom mjestu kaštel u 16. stoljeću, a grof Ladislav Erdödy gaje obnovio 1747. godine. Od 1818. g. dvorac je u

vlasništvu Ivana Kukuljevića Sakcinskog a razrušen je prilikom bombardiranja u Drugom svjetskom ratu (OBAD - ŠČITAROCI 1989: 66). Do konačne objave nalaza nakon završetka istraživanja, koja su još u tijeku, ne bi se moglo više reći kontekstu nalaza ovih lula.

Karta 1.

Prilikom iskopavanja sirijskog Grada pronađeno je i nekoliko oštećenih lula. Pod nazivom *Grad*, u Sinju se smatraju ostaci nekadašnjeg naselja podignutog oko stijene na kojoj se danas nalazi samo crkvice Sv. Mihovila. Grad ima gotovo neprekidnu tradiciju nastavanja sve do početka 19. stoljeća. Naime, za tamo pronađene lule se može reći da su starije od 1809. godine, kada su Francuzi minirali i posljednje ostatke te utvrde (MILOŠEVIĆ 1989: 24).

Lule iz rovinjskog područja najčešće potječu iz mora, u većini slučajeva su izvađene iz ribarskih mreža. Za neke se zna i približno mjesto nalaza. Nekoliko lula pronađeno je na području uvale Polari i vjerojatno su ih odbacili domaćih ribara koji su se tamo više zadržavali. Naime, javna, odnosno gradska lovišta riba bila su uvale Saline, Polari, Valalta i Lavare (BENUSSI 1977: 139). Druge su iz okolice rovinjske luke, i vjerojatno su bile bačene s brodova koji su se sidrili u okolnim uvalama. Takav je slučaj i s lulama koje su pronalazene kod Malog Lošinja (VRŠALOVIĆ 1974: 142), Poreča (KOVAČIĆ 1988: 257), Dubrovnika (zbirka Lucianović) i drugdje.

Napominjem da se za lule iz privatnih zbirki podatak o točnom mjestu nalaza mora uzeti s zadržkom jer se sjećanja ljudi lako pomute..

Pitanje datacije lula zasad nije u potpunosti riješeno. Najtočnije se mogu datirati lule zapadnog oblika, jer su se arheolozi u Engleskoj, Nizozemskoj i drugdje već duže vrijeme bavili tim problemom. Za mnoge tipove usklađeni su pisani izvori i arheološki konteksti u kojima su nalažene, za što su ponajviše zaslužni istraženi brodolomi. Zahvaljujući tome, lule su se pokazale kao nalazi koji su u nekim arheološkim iskopavanjima bitniji od novca, jer su u uporabi bile znatno kraće. Postoji podatak daje prosječni pušač odbacio oko četiri lule tjedno! Naime, prilikom čišćenja lula od sagorjelog duhana često nastupa njihovo lomljenje. Uz to nisu bile skupe, pa si je pušač lako nabavio nove. U Engleskoj su se čak neko vrijeme i poklanjale uz kriglu pive u krčmama.

U posljednjih desetak godina mnogo se napredovalo i u poznavanju turskih te talijanskih tipova lula, pa se i one uglavnom mogu datirati. Najočitiiji pokazatelj datuma izrade koji povezuje spomenute lule jest njihova veličina (ROBINSON 1983: 268). Ustanovljeno je da se s vremenom povećavala zapremina čašice te širina kanalića kroz tuljac. Samim time povećavala se i lula u cijelosti. Zahvaljujući tome se i bez stilskih usporedbi može doći do određenih saznanja. U Americi je čak bilo pokušaja da se pitanje datacije riješi matematičkom formulom u koju bi se ubacivale dimenzije lula; međutim, ta metoda je uglavnom osporavana.

Glinene lule važan su arheološki materijal, kojem bi se u budućnosti trebala posvetiti dužna pažnja. Arheolozi u Velikoj Britaniji, Nizozemskoj, Njemačkoj, Norveškoj, Francuskoj, Sjedinjenim Američkim Državama i drugdje već desetljećima istražuju glinene lule i objavljuju mnogobrojne znanstvene radove o toj temi. Iz njihovog iskustva vidljivo je da su podaci dobiveni obradom lula na određenim nalazištima najlakši način za datiranje arheoloških cjelina, i u tom pogledu slični nalazima starog novca. A kako kasnosrednjovjekovna i novovjekovna arheologija poprimaju sve veći značaj, ni mi ne bismo smjeli biti posljednji koji će se time početi baviti. Ako ništa drugo, takav materijal bi trebalo sačuvati za sljedeće generacije.

KATALOG

P.P.D.=promjer prostora za duhan, U.P.T.=unutrašnji promjer tuljca, D.S.Č.=debljina stijenke čašice, V.P.D.= visina prostora za duhan. Mjere u milimetrima.

TABLA 1

1 - P.P.D.17, U.P.T.7, D.S.Č.3, V.P.D.40. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica puknuta, površina lagano izgrizena. Blijedonarančasta glina. Jedno vodoravno rebro

preko čašice. Greben ukrašen naborima (faldama). Jedna vezna rupa, kroz dno prostora za duhan. Prostor za duhan stepenicom podijeljen u širi i uži dio.

Prema tipologiji koju donosi Giorgio Boscolo (BOSCOLO 1977: 7), broj 28, ova lula bi pripadala prvom peroidu proizvodnje u Chioggii koji završava 1750., a počinje 1655. ili prije. Međutim, prema njemu, sve lule iz Chioggie imale su tri vezne rupe, tako daje vjerojatno riječ o kopiji napravljenoj u Bassanu.

2 - P.P.D.20, U.P.T.7, D.S.Č.4, V.P.D.44. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Površina lagano izgrizena. Blijedonarančasta glina. Jedno vodoravno rebro preko čašice. Drugo vodoravno rebro na "spoju" grebena i čašice. Treće rebro ukrašava kraj tuljca. Tri vezne rupe, kroz dno prostora za duhan.

Napravljena u Chioggii. Prema Boscolu ova lula, slična broju 50 njegova kataloga, bila bi iz drugog perioda, od 1750. do 1850. godine.

3 - P.P.D.18, U.P.T.8, D.S.Č.4, V.P.D.45. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Narančasta glina. Dva vodoravna rebra preko čašice. Obruč izveden paralelnim rebrima. Tri vezne rupe, kroz dno prostora za duhan. Još jedna ovakva lula od sive gline, vrlo izgrizene površine, pronađena je kod Sv. Katarine u Rovinju. Sada u zbirci Zanini.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 50, drugi period, 1750. do 1850. godina.

4 - P.P.D.20, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.35. Polari, Rovinj. Podmorski nalaz. Čašica malo napukla. Blijedonarančasta glina. Dva vodoravna rebra preko čašice. Jedno rebro vodoravno po tuljcu. Obruč ukrašen naborima. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Još jedna ovakva lula ali od sivosmeđe gline nađena je na nepoznatom nalazištu u rovinjskom podmorju, a sada se nalazi u Rovinjskome muzeju.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 57, drugi period, 1750 - 1850.

5 - P.P.D.20, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.36. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica malo napukla. Žuta glina. Dva vodoravna rebra preko čašice. Dva vodoravna rebra po tuljcu. Obruč ukrašen naborima. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. U Muzeju Rovinj čuvaju se još četiri vrlo oštećene lule svijetlosmeđe boje koje bi; sudeći po rebrima ili tuljcu, sličile ovoj luli.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 57, drugi period, 1750 - 1850.

6 - P.P.D.18, U.P.T.7, D.S.Č.4, V.P.D.40. Nepoznato nalazište, istočni Jadran. Podmorski nalaz. Čašica i tuljac puknuti. Smeđa glina. Tri vodoravna rebra preko čašice. Obruč ukrašen naborima. Dvije vezne rupe, jedna kroz dno prostora za duhan, a druga kroz stijenku čašice. U Muzeju Rovinj čuva se jedna slična, oštećena lula s tri rebra. Ona, međutim, ima dodatni ukras sa strane na grebenu - niz točkica omeđenih dvjema crtama te prstenasti ukras na tuljcu od paralelnih crtica.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 57, drugi period, 1750 - 1850. Neobična situacija s veznim rupama. Vjerojatno greška prilikom proizvodnje.

7 - P.P.D.16, U.P.T.7, D.S.Č.2, V.P.D.30. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Rub čašice lakše oštećen, tuljac puknut. Narančasta glina. Četiri vodoravna, šire postavljena rebra preko čašice. Vodoravno rebro po tuljcu. Tri vezne rupe kroz dna prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 36. Prvi period, 1655 - 1750.

8 - P.P.D.18, U.P.T.7, D.S.Č.3, V.P.D.39. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica oštećena. Narančasta glina. Dva vodoravna rebra razdvajaju niz okomitih rebara koja okružuju cijelu čašicu. Obruč sastavljen od prstena i niza crtica. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 58, drugi period, 1750 - 1850.

9 - P.P.D.18, U.P.T.7, D.S.Č.3, V.P.D.30. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Svijetlosmeđa glina. Tri vodoravna rebra preko čašice. Okomiti nizovi kockica ukrašavaju gornji dio čašice. Dva rebra i niz crtica ukrašavaju obruč. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Još jedna takva lula potječe s istog nalazišta ali je od žute gline. Prema otiscima kalupa, može se zaključiti da potječu iz istog. U zbirci Zanini.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 89, treći period, 1850 - 1945.

TABLA 2

1 - P.P.D.18, U.P.T.9, D.S.Č.3, V.P.D.26. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Površina izgrizena. Blijedonarančasta glina. Tri ili četiri vodoravna, slabo izražena rebra preko čašice. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Ručno izrađena.

Njoj je vrlo slična lula od crvene gline, bez čašice, pronađena u Veštru (Rovinj).

Padska dolina, lončarska lula.

2 - P.P.D.17, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.29. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Možda i viša. Smeđa glina. Vodoravno rebro preko čašice. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia? Prema Boscolu slična broju 45, prvi period, 1655 - 1750.

3 - P.P.D.19, U.P.T.9, D.S.Č.3, V.P.D.30. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Smeđa glina. Vodoravno rebro preko čašice. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Ručno izrađena. Na istom nalazištu pronađena je još jedna takva lula, a pohranjena je u zbirci Zanini. U muzeju Rovinj također se čuva slična lula s nepoznatog podmorskog nalazišta.

Padska dolina, lončarska lula.

4 - P.P.D.19, U.P.T.10, D.S.Č.3, V.P.D.29. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Tamnocrvena glina. Bez ukrasa. Tri vezne rupe na dnu prostora za duhan. Ručno izrađena. Dvije slične lule od tamnocrvene gline, s nepoznatog podmorskog nalazišta na rovinjskom području, nalaze se u Muzeju Rovinj.

Padska dolina, lončarska lula.

5 - P.P.D.17?, U.P.T.8, D.S.Č.4?. Sv.Andrija, Rovinj. Podmorski nalaz. Nedostaje dio čašice. Svijetlosmeđa glina. Obruč ukrašen naborima. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu slična broju 48, prvi period, 1655 - 1750.

6 - P.P.D.19?, U.P.T.10, D.S.Č.2?. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Nedostaje dio čašice. Narančasta glina. Bez ukrasa. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Ručno izrađena. U Muzeju Rovinj čuva se vrlo izlizana i oštećena lula od sive gline iz nepoznatog nalazišta koja je najbližnja prethodno opisanoj.

Padska dolina, lončarska lula.

7 - P.P.D.17, U.P.T.9, D.S.Č.3, V.P.D.24. Polari, Rovinj. Podmorski nalaz. Cijela. Izgrizena površina. Smeđa glina. Bez ukrasa. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Ručno izrađena. U Muzeju Rovinj nalazi se tuljac vjerojatno iste ili slične lule s nepoznatog nalazišta. Glina je svijetlosmeđe boje.

Padska dolina, lončarska lula.

8 - P.P.D.17?, U.P.T.10, D.S.Č.3, V.P.D.23. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Nedostaje dio čašice. Narančasta glina. Bez ukrasa. Četiri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Ručno izrađena. U muzeju se nalazi još jedna takva lula, pronađena u Veštru kod Rovinja.

Padska dolina, lončarska lula.

9 - P.P.D.16, U.P.T.10, D.S.Č.3, V.P.D.25. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Oštećen rub čašice. Narančasta glina. Bez ukrasa. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. Najvjerojatnije ručno izrađena.

Padska dolina, lončarska lula.

TABLA 3

1 - P.P.D.17, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.34. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Žuta glina. Čašica lule u obliku bradate ljudske glave. Na glavi naznačena i kosa. Kraj tuljca ukrašen prstenom i vitičastim ukrasom. Na grebenu se nalazi peta. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu broj 54, drugi period, 1750 - 1850.

2 - P.P.D.18, U.P.T.5?, D.S.Č.3, V.P.D.23. Bolnica, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Nedostaje tuljac lule. Crvena glina s tamnosmeđim glaziranim premazom. Gornji dio čašice ukrašen prstenovima. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu vjerojatno iz prvog perioda proizvodnje, od 1655. do 1750.

3 - P.P.D.17?, U.P.T.8, D.S.Č.4, V.P.D.23? Veštar, Rovinj. Podmorski nalaz. Puknuta čašica. Vodoravno rebro preko čašice. Svijetlosmeđa. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu broj 26, prvi period od 1655. do 1750.

4 - P.P.D.16, U.P.T.7, D.S.Č.3. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Oštećena čašica, nedostaje tuljac. Smeđa glina. Čašica lule u obliku ženske glave s kapom. Tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan.

Chioggia. Prema Boscolu broj 37, prvi period od 1655. do 1750.

5 - P.P.D.9?, U.P.T.9, D.S.Č.3?. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz.

Nedostaje čašica. Površina veoma izlizana. Crvena glina. Jedna vezna rupa kroz dno prostora za duhan, ali ih je vjerojatno bilo tri. U zbirci Zanini postoji još jedna ista lula, ali je od svijetlosmeđe gline. Ona ima tri vezne rupe kroz dno prostora za duhan. U Muzeju Rovinj čuva se slična lula, nepoznatog nalazišta. Površina je vrlo izlizana, toliko daje teško reći kojeg je oblika. Izrađena je od smeđe gline, a najjednom dijelu je dobro vidljiv dio crno glazirane površine.

Chioggia. Po Boscolu vjerojatno pripada prvom periodu, poradi svojih dimenzija i glaziranja, koje se javlja između 1655. i 1750. godine.

6 - P.P.D.16, U.P.T.13, D.S.Č.4. Stari grad, Ivanec. Institut za arheologiju. Nedostaje čašica . Narančasta glina s tragovima crne boje. Prstenom naglašen obruč. Na prstenu koso urezane crte. Na tuljcu pečat s natpisom M: KONIG / SCHEMNITZ. S druge strane tuljca mali okrugli pečat s točkom u gornjem dijelu. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Schemnitz. Ista lula, ali s pripadajućim mjedenim poklopcem prikazana je u vodiču Muzeja duhanske umjetnosti i povijesti u Nashville-u, S.A.D (RAPAPORT 1996: 24). Autor ju zajedno s sličnim datira oko 1830. godine.

7 - P.P.D.16?, U.P.T.11, D.S.Č.3. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Nedostaje čašica. Narančasta glina. U presjeku siva. Osmerokuta čašica. Obruč naglašen prstenom. Na tuljcu dva pečata. Na prvom, ovalnom slabo čitljiv natpis____EZ /____. Na drugom cvijet s listom na stabiljci ili ljiljan. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Austrijsko-mađarski tip. 19. st.?

TABLA 4

1 - P.P.D.20, U.P.T.12, D.S.Č.2, V.P.D.60. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Crvena glina. Osmerokutna čašica. Prstenom naglašen kraj repa. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice. Nekvalitetna izrada.

Austrijsko- mađarski tip. Možda kopija iz Bassana. 19. st.

2 - P.P.D.21, U.P.T.12, D.S.Č.3, V.P.D.65. Monte Mulini, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Tamnocrvena glina. Osmerokuta čašica. Prstenom naglašen obruč. Rebrim naglašen tuljac. Na tuljcu pečat s natpisom MKONIG / SCHEMNITZ. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice. Kvalitetna izrada.

Schemnitz. 19. st.

3 - P.P.D.17?, U.P.T.8?, D.S.Č.3?. Stari grad, Sinj. Nedostaju čašica i tuljac. Narančasta, posebno pročišćena glina. U presjeku siva. Na grebenu i sačuvanom dijelu čašice primjećuju se ostaci žarko crvene boje. Na tuljcu gotovo cijeli ovalni pečat s natpisom LEOPOLD / _ROSS. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice. Vrlo kvalitetna izrada.

Austrijsko- mađarski tip. 18. st. ili sam početak 19. st, ako se uzme u obzir daje Stari grad napušten najkasnije 1809. godine.

4 - P.P.D.16, U.P.T.11, D.S.Č.2. Stari grad, Ivanec. Institut za arheologiju. Puknuta čašica. Svijetlocrvena glina. Nanesena dva sloja, prvi bijeli sa crnim linijama, završni svijetlosmeđi (glazura). Korijen glave ukrašen naborima (faldama). Greben naglašen vrlo izraženim rebrom, kao kobilicom (vidi T3-4). Rep naglašen prstenom. Na tuljcu pravokutni pečat s natpisom____CHLE / S__O__. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Austrijsko- mađarski tip. Lula je solno glazirana. Takva glazura postiže se alkalnim pemazom, kada se prilikom pečenja upotrebljava sol kao katalizator. Kada se ta glazura kombinira s željeznim premazom, dobiva se izgled "tigrove kože". Ova tehnika je karakteristična za 17. stoljeće (ORTON - TYERS - VINCE 1993: 83). Ipak, ova lula nije starija od 18. stoljeća.

5 - P.P.D.17, U.P.T.10, D.S.Č.3, V.P.D.47. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Svijetlonarančasta glina. Dno čašice ukrašeno stiliziranim laticama. Greben

ukrašen vrlo izraženim rebrom, kao kobilica broda. Obruč ukrašen prstenom. Na tuljcu ovalni pečat s natpisom FRANZ / KOCH. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Austrijsko-mađarski tip. 18. ili 19. st. Vrlo slična lula pronađena je u Sisku, s pečatom Antona Partscha, čije proizvode Robinsonova datira u 19. stoljeće (ROBINSON 1983: 283). Ipak, ova lula nije imala sustav za zatvaranje čašice, što nije moglo staviti ranije od Partschevih.

6 - P.P.D.16?, U.P.T.9, D.S.Č.3, V.P.D.40. Cisterna ili Sv.Andrija, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Čašica puknuta. Crvena glina. Dva vodoravna rebra preko čašice. Greben ukrašen rebri. Obruč ukrašen malim istaknutim crticama. Na tuljcu utisnut natpis L GROŠ. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Austrijsko-mađarski tip. Ipak s obzirom na neke značajke (kao oblik čašice), postoji i mogućnost daje lula proizvedena u Bassanu. 18. ili 19. st.

7 - P.P.D.18, U.P.T.II, D.S.Č.3. Stari grad, Ivanec. Institut za arheologiju. Nedostaje dio tuljca i čašica. Siva glina, crno pečena. Osmerokutna čašica. Greben u obliku lista. Na tuljcu pravokutni pečat s natpisom KONIG WE_ / SCHEMNITZ. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Schemnitz. Ista lula, ali od kamenine (stoneware), prikazana je kod Rapaporta (RAPAPORT 1996: 24) koji ju datira oko 1830.g.

8 - U.P.T.12. Stari grad, Ivanec. Institut za arheologiju. Nedostaje čašica. Siva glina, crno pečena. Greben u obliku lista. Prstenom naglašen obruč. Na prstenu se izmjenjuju ukrasna polja s kockicama i crtama. Na tuljcu pravokutni pečat s natpisom KONIG___/ SCHEMNITZ. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Schemnitz. Oko 1830.g.

9 - P.P.D.18, U.P.T.6, D.S.Č. 3. Stari grad, Ivanec. Institut za arheologiju. Puknut tuljac i rub čašice. Siva glina, tragovi crnog završnog sloja. Preko čašice tri urezane isprekidane crte. Ukrašen nakon vađenja iz kalupa. Greben dodatno naglašen isprekidanom v-linijom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Nema analogije u tipologijama turskih lula. Nejasno je otkud potječe lula. Glina i način pečenja je kao i T5-2 i T5-3, pa se čini daje proizvedena u Schemnitzu, za kupca koji je želio tursku lulu.

TABLA 5

1 - P.P.D.17, U.P.T.7, D.S.Č.3. Nepoznato nalazište, Bisag u Kornatima? Podmorski nalaz. Cijela. Tamnosiva glina. Na površinu nanesen tamni sloj, a na njega crvena boja? Čašica ukrašena malenim naborima. Greben naznačen isprekidanom v-linijom. Obruč naglašen prstenom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Najvjerojatnije trag brodoloma kod Bisaga. Zdenko Brusić (BRUSIĆ 1986) datirao je brodolom u drugu polovicu 17. st, prema nalazu kineskog porculana.

2 - P.P.D. 16, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.31. Nepoznato nalazište, Bisag u Kornatima? Podmorski nalaz. Cijela. Crna glina. Crno glačani premaz. Čašica i tuljac lule ukrašene stiliziranim prikazom životinjskih razjapljenih čeljusti. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Prema Brusiću, ova lula bi se datirala u drugu polovicu 17. stoljeća. Zanimljivo je da lula, iako turska, ima motiv sličan poznatim "Walter Raleigh" lulama zapadnog oblika, koje

prikazuju Raleigha kojeg guta krokodil. Takve su lule bile popularne sredinom 17. stoljeća i čini se daje turski majstor u pogledu mode tako ukrašio i svoj proizvod.

3 - P.P.D.19, U.P.T.8, D.S.Č.3, V.P.D.24. Nepoznato nalazište, Bisag u Kornatima?. Podmorski nalaz. Cijela. Smeđa glina. Greben postrance ukrašen linijom koja sadrži trokutasti uzorak. Obruč u obliku debelog prstena. Greben naznačen v-linijom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Prema Brusiću, druga polovica 17. st.

4 - P.P.D.20, U.P.T.10, D.S.Č.3, V.P.D.33. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Oštećena čašica. Smeđa glina. Greben naznačen v-linijom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Premda je nema u velikim tipologijama turskih lula, postoje neke analogije. Humphrey donosi sličnu lulu iz Mytilene i datiraju u 17. stoljeće (Humphrey 1990: 4). Higgins donosi lulu pronađenu kod Alonnisa u Egejskome moru, i uz mogućnost da potječe iz 17. st., ipak ju datira u 18. stoljeće (HIGGINS 1990: 25).

5 - P.P.D.32, U.P.T.16, D.S.Č.4, V.P.D.39. Monte Molini, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Cijela. Oštećen greben. Smeđa glina. Obruč ukrašen urezanim prstenovima. Greben naglašen v-linijom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Prema Hayesu druga polovica 19. stoljeća (HAYES 1980: 7, VIII). Robinsonova datira takav česti tip u kasno 19. ili rano 20. stoljeće (ROBINSON 1985: 190, 200, C-1 19, A-37).

6 - P.P.D.15?, U.P.T.9?, D.S.Č.5? Stari grad, Sinj. Nedostaje tuljac i čašica. Tamnonarančasta glina sa žarko crvenim glačanim slojem. Tuljac i čašica ukrašeni linijama omeđenim nizovima kratkih crtica. Istim crticama naglašen greben (v-linija). Ukrasi su preneseni preko kalupa, ali su crtice naknadno nanese, vjerojatno kotačićem. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Nema analogije u tipologijama turskih lula. Starija od 1809. god.

7 - P.P.D.20, U.P.T.9, D.S.Č.2, V.P.D.31. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj.

Podmorski nalaz. Oštećen rub čašice. Smeđa glina. Obruč ukrašen naborima. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Prema Robinsonovoj (ROBINSON 1983: 273, 2), ova lula bi se mogla svrstati u prve turske tipove, iz 17. stoljeća. Te lule su pomalo podsjećale na lule zapadnog oblika, i nisu imale greben. Međutim, dodaje da bi mogla biti i iz Sofije, jer su tamo takve vrlo česte u 18 stoljeću. Hayes također donosi taj tip lule, od bijele gline, koji datira u 17. stoljeće (HAYES 1980: 7, XX).

8 - P.P.D.cca37, U.P.T.4?, D.S.Č.3, V.P.D.38. Nepoznato nalazište. Cetinska krajina. Muzej Cetinske krajine. Puknuta čašica, nedostaje tuljac. Svijetlocrvena glina. Premazana finom tamnocrvenom glinom i uglačana. U čašicu utisnut pečat i urezan cvijet. Disk i čašica ukrašeni redom reljefnih kockica. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Turski tip. Prema Hayesu, tip VII, koji datira u sredinu? 19. stoljeća. Gotovo istu lulu donosi Robinsonova (ROBINSON 1983: 278), broj 31, a datiraju u 18. ili 19. stoljeće.

9 - U.P.T.9. Stari grad, Sinj. Muzej Cetinske krajine. Nedostaje čašica. Žuta glina. Tuljac ukrašen redom crtica, a obruč redom trokuta.

Turski tip. Nema analogija, ali ranija je od 1809. god.

10 - U.P.T.4. Stari grad, Sinj. Muzej Cetinske krajine. Nedostaje čašica. Žuta glina. Obruč ukrašen zavijenim crtama sastavljenim od malih točkica. Ukrašen izvedem naknadnim utiskivanjem. Vrlo kvalitetna izrada.

Turski tip. Tuljac sličan luli broj 9 kod Robinsonove (ROBINSON 1983: 274), koju datira u kasno 17. ili rano 18. stoljeće, istu dataciju donosi i Hayes, za tip IX.

11 - P.P.D.18, U.P.T.6?, D.S.Č.3, V.P.D.16? Rarina gomila kod Vedrina. Trilj. Muzej Cetinske krajine. Puknuta čašica, nedostaje tuljac. Blijedožuta glina. Čašica ukrašena utisnutim točkama i kockicama. Greben naglašen v-linijom izvedenom dvostrukim redom crtica. Nekvalitetna izrada.

Turski tip. Prema Hayesu tip X, nakon 1850. god. Prema Robinsonovoj broj 15 ili 24, odnosno 18. st. ili početak 19. stoljeća (ROBINSON 1983: 275, 277), te niz lula od C 60 do C 65 iz ranog 19. stoljeća? (ROBINSON 1985: 182).

12 - D.S.Č.5? Gardun, Trilj. Dio čašice lule. Glina na površini žuta, u presjeku crna. Na čašici reljefni prikaz, možda stilizirano sunce. Kvalitetna izrada.

Turski tip. Oblik lule odgovarao bi prethodnoj; međutim, ukras je posve nepoznat na lulama. Ovome dijelu čašice možda pripada i tuljac T7-7 ovog kataloga.

13 - Gardun, Trilj. Greben lule. Svijetložuta glina. Greben naglašen v-linijom izvedenom nizom paralelnih crtica.

Turski tip. Nema nekih bližih analogija.

14 - Gardun, Trilj. Dio tuljca lule. Tamnosmeđa glina. Tragovi crvene boje. Umjesto obruča, dvostruki niz paralelnih crtica.

Turski tip. Usprkos tome stoje ovaj dio lule tako mali, moglo bi se reći da pripada istom tipu kao i T5-5 ovog kataloga, dakle kasno 19. stoljeće.

TABLA 6

1 - P.P.D.15, U.P.T.11, D.S.Č.6, V.P.D.26. Zelovo. Sinj. Cijela. Narančasta glina. Čašica u obliku ljudske glave. Tuljac ukrašen stiliziranim biljnim motivom.

Zelovski tip. Kalup vjerojatno izrađen sredinom 19. stoljeća. Iako inače postoji mnogo lula u obliku ljudskih glava, izrazita je sličnost ove lule s jednom koja se davno proizvodila u Napulju i prikazivala bradatog vojnika (SANTAMBROGIO 1966: tav.VII).

2 - P.P.D.15, U.P.T.13, D.S.Č.6, V.P.D.32. Zelovo, Sinj. Cijela. Narančasta glina. Na tuljcu godina 1806. S druge strane tuljca, pravokutni otisak u obliku austrijskih pečata. U utoru na obruču obavijena žica, ostatak sustava za zatvaranje čašice.

Zelovski tip. Vjerojatno proizvod obitelji Delaš.

3 - P.P.D.17?, D.S.Č.3, V.P.D.31. Gardun, Trilj. Polovica čašice lule. Svijetlo smeđa glina. Vjerojatno jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

4 - P.P.D.18, U.P.T.14, D.S.Č.8, V.P.D.36. Zelovo, Sinj. Cijela. Narančasta glina. Crveno bojana. Čašica ukrašena mrežastim uzorkom te linijama. S jedne strane tuljca godina 1861, a s druge strane inicijali I.D., vrlo loše otisnuti.

Zelovski tip. Kalup za ovu lulu izradio je Ivan Delaš (?) 1861. god.

5 - U.P.T.11?, D.S.Č.2. Gardun, Trilj. Nedostaje čašica i tuljac. Žuta glina, u presjeku siva. Čašica ukrašena mrežastim uzorkom. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice. U Makaru kod Makarske pronađen je mali djelić čašice lule s mrežastim uzorkom sličnim ovom.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

6 - P.P.D.19, D.S.Č.3. Gardun, Trilj. Dio ruba čašice. Narančasta glina. Neposredno ispod ruba čašice vodoravni niz trokuta i crtica.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

7 - P.P.D.16, D.S.Č.3. Gardun, Trilj. Dio ruba čašice. Žuta glina, u presjeku siva. Još jedan takav rub čašice pronađen je u Gardunu, samo s drugačijim nagibom ruba i sive gline.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

8 - D.S.Č.4. Gardun, Trilj. Dio Čašice. Žuta glina. Ukrašen se sastoji od okomitih linija ispunjenih nizom crtica.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

9 - P.P.D. 17?, U.P.T. 12?, D.S.Č.3? Gardun, Trilj. Puknuta čašica, nedostaje tuljac. Narančasta glina. Čašica ukrašena mrežastim uzorkom te linijama. Greben naglašen v-linijom.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

10 - P.P.D.16?, U.P.T.14, D.S.Č.4? Gardun, Trilj. Puknuta čašica i tuljac. Narančasta glina. Čašica ukrašena mrežastim uzorkom, a tuljac nizom trokutića.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

11 - U.P.T.12, Gardun, Trilj. Tuljac lule. Narančasta glina. Vodoravni široki kanali po tuljcu. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

12 - U.P.T.14? Gardun, Trilj. Dio tuljca. Narančasta glina. Obruč naznačen prstenom koji je ukrašen nizom malih utisnutih krugova. Tuljac ukrašen sa dva niza utisnutih trokuta. Krugovi i jedan niz trokuta utisnuti su nakon vađenja lule iz kalupa.

Zelovski tip. Ovo je jedini primjerak koji je ukrašen, osim preko kalupa, i urezivanjem, odnosno utiskivanjem u još nepečenu glinu. Stariji tip, 18. st?

13 - Gardun, Trilj. Dio tuljca. Narančasta glina. Tuljac ukrašen okomitim i vodoravnim linijama.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

14 - Gardun, Trilj. Dio tuljca. Narančasta glina. Ukrašen mrežastim uzorkom.

Zelovski tip. Stariji tip, 18. st?

TABLA 7

1 - P.P.D.20, U.P.T.2, D.S.Č.2. Nepoznato nalazište, Pakleni otoci. Zbirka Meneghello. Podmorski nalaz. Nedostaje tuljac, čašica oštećena. Bijela glina. Na grebenu peta. Bez ukrasa. S obje strane Pete slovo W u reljefu. Na čašici okrugli pečat izveden isprekidanom linijom. Unutar kruga nalaze se velika slova WM te iznad njih znak nalik omegi, a ispod IO. Jedna vezna rupa kroz dno prostora za duhan. Ova lula potječe iz istog kalupa kao i T5-9. Vrlo je lijepo uglačane površine i čitljivog pečata. Ne pokazuje nikakve tragove upotrebe.

Engleski tip. Prema tipologiji Atkinsona i Osvalda (ATKINSON - OSWALD 1969: 179), slični broju 27, koji se datira između 1780. i 1820. godine.

2 - P.P.D.20, U.P.T.2, D.S.Č.2. Nepoznato nalazište, Pakleni otoci. Zbirka Meneghello. Podmorski nalaz. Cijela. Izgrizena površina. Bijela glina. Na grebenu peta. Bez ukrasa. S obje strane Pete slovo W u reljefu. Na čašici okrugli pečat izveden isprekidanom linijom. Unutar kruga nalaze se velika slova WM te iznad njih znak nalik omegi, a ispod IO. Jedna vezna rupa kroz dno prostora za duhan. Iz istog kalupa kao i prethodna.

Engleski tip. Prema tipologiji Atkinsona i Osvalda slični broju 27, koji se datira između 1780. i 1820. godine.

3 - P.P.D.22, U.P.T.2, D.S.Č.3. Veštar, Rovinj. Podmorski nalaz. Oštećen rub čašice, nedostaje tuljac. Žučkastobijela glina. Na čašici ovalni pečat sa slovima WM i četiri stilizirana listića. Na grebenu peta. Na peti možda tragovi reljefnog slova W. Nekvalitetna izrada. (Crtež pečata umanjen 10%.)

Engleski tip, ali vjerojatno domaća kopija lula T7-1,2. 19. st.

4 - P.P.D.15?, U.P.T.1.5, D.S.Č.2. Vanjski promjer tuljca 6mm. Sv.Katarina, Rovinj. Zbirka Zanini. Podmorski nalaz. Puknuta čašica i tuljac. Izgrizena površina. Čašica viša. Bijela glina. Na grebenu peta. Bez ukrasa. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Engleski tip.

5 - P.P.D.20, U.P.T.2?, D.S.Č.2, V.P.D.43. Nepoznato nalazište, Rovinj. Muzej Rovinj. Podmorski nalaz. Nedostaje tuljac. Izgrizena površina. Bijela glina. Na grebenu peta. Na čašici utisnut krug, okvir sada nestalog pečata, promjera 13mm. Jedna vezna rupa kroz dno prostora za duhan.

Lula engleskog tipa. Prema tipologiji Atkinsona i Osvalda slični broju 27, koji se datira između 1780. i 1820. godine.

6 - P.P.D.17?, U.P.T.11, D.S.Č.3. Makar, Makarska. Puknuti tuljac i čašica. Siva glina sa crvenim presjekom. Slabo izraženi široki kanali. Jedna vezna rupa kroz stijenku čašice.

Nepoznato mjesto proizvodnje. Možda domaći proizvod.

7 - U.P.T.12. Gardun, Trilj. Dio tuljca lule. Na površini žuta, u presjeku crna glina. Dvije reljefne crte oko tuljca.

Nepoznati tip. Možda tuljac lule T5 - 12, sudeći po mjestu nalaza, fakturi i boji gline.

8 - U.P.T.9. Sutomišćica, Ugljan. Tuljac. Narančasta glina, površina glačana. Obruč uobličen kao glava životinje, vjerojatno lava, razjapljenih čeljusti. Kvalitetna izrada.

Nepoznato podrijetlo proizvodnje.

POPIS CITIRANE LITERATURE

- ARTICUS, R. 1998. Kolonialgeschichte aus Hamburgs Untergrund. *AID*, 4/1998: 45.
- ATKINSON, D. - A. OSWALD 1969. London Clay Tobacco Pipes. *JBrAAss*, 3-32/ 1969: 171-227.
- BENUSSI, B. 1977. *Storia documentata di Rovigno*. Trieste, 1977.
- BOSCOLO, G. 1977. *Lapipa Chioggiotta*. Chioggia, 1977.
- BOŽEK, S. - A. KUNAC 1998. *Dva stoljeća arheologije na Makarskom primorju*. Makarska 1998: 225 - 226.
- BRUSIĆ, Z. 1986/7. Dio tereta s lađe iz 17. stoljeća potonule kod otoka Bisaga u Kornatskom arhipelagu, *PPUD*, 26/1986-7: 473 - 490.
- COLOM, M.M.L. 1997. Las pipaš de arcilla y los bancos tipologicos postmedievales. *Arkeolan 2/1997*: 24-28.
- DAGGET, C. - E. JAY - F. OSADA 1990. The Griffin. *UNA*, 1990: 35-41.
- DUCO, D.H. 1982. *Merken van Goudse pijpenmakers 1660-1940*. Lochem, 1982.
- HAN, R.d. 1997. Karol Zachar. *Pijpelogische kring Nederland*, 20-78/1997.
- HAYES, J.W. 1980. Turkish clay pipes: A Provisional Typology. The Archaeology of the Clay Tobacco Pipe, IV. *BAR 92/1980*.
- HIGGINS, D.A. 1990. An earthenware pipe from the Aegean. *Society for clay pipe research newsletter*. October 1990: 25-27.
- HIGGINS, D.A. 1995. Clay tobacco pipes: a valuable commodity. *UNA*, 1995: 47-52.
- HOCHRAIN, H. 1977. *Das Taschenbuch des Pfeifenrauchers*. München, 1977.
- HUMPHREY, J.W. 1990. The Turkish clay smoking pipes of Mytilene. *Society for clay pipe research newsletter*. April 1990: 2-9.
- JACKSON, R. - P. JACKSON - P. HARPER - O. KENT - R. PRIČE 1984. The Ring family of Bristol, clay tobacco pipe manufacturers. *PMA*, 18/1984: 263 - 300.
- KOVAČIĆ, V. 1988. Poreština. *ArhP*, 1988/90: 256-258
- KRONBERGER, M. 1997. Ausgewähltes Keramisches Fundmaterial aus stratifizierten Fundkomplexen. *Das Aiailiarkastell Carnuntum I*. Wien, 1997: 77-135.
- KÜGLER, M. 1987. *Tonpfeifen*. Höhr-Grenzhausen, 1987.
- LUDVIGSEN, B. 1983. Tobakkspipper fra Fredrikstad-distriktet. *MindreAlv* (Fredrikstad), 82/83. 1983.
- LUDVIGSEN, B. 1996. *Christopher Bocklum's Krittperferfra Larkollen*. 1996
- MARONDE, C. 1976. *Rund um Tabak*. Frankfurt am Main, 1976.
- MILOŠEVIĆ, A. 1989. *5000 godina sinjskog Grada*. Sinj, 1989.
- OBAD-ŠČITAROCI, M. 1989. *Perivoji i dvorci Hrvatskoga zagorja*. Zagreb 1989.
- ORTON, C. - P. TYERS - A. VINCE 1993. *Pottery in archaeology*. Cambridge, 1993.
- RAPAPORT, B. 1979. *A complete guide to collecting Antigue Pipes*. Exton, 1979.
- RAPAPORT, B. 1996. *Museum of Tobacco Art & History guide book*. Nashville, 1996.
- ROBINSON, W.R. 1983. Clay tobacco pipes from Kerameikos. *Mdl*, 98/1983: 265- 285.

- ROBINSON, W.R. 1985. Tobacco pipes of Corinth and of Athenian Agora. *Hesperia* 54-2/1985: 149-153.
- SANT'AMBROGIO, D. *Pipe*. Milano, 1966.
- SCHMAEDECKE, M. 1989. Tonpfeifenfunde vom Schlossberg in Freiburg im Breisgau. *ANB*, 42/1989:27-33.
- SCHMAEDECKE, M. 1999. Zum Gebrauch von Tonpfeifen in der Schweiz. *Tonpfeifen in der Schweiz*. Liestal, 1999: 51-66.
- SCOTT, A. - C. SCOTT 1970. *Discovering smoking antiques*. Tring, 1970.
- SOAVE, D. 1989. Le pippe in agrilla di Chioggia. *AttiXXHconvegno internazionale della ceramica*. Albisola 1989: 225-229.
- SIMPSON, St. J. 1998. "Where There's Smoke There's Fire...", Pipe-smoking in the Ottoman Empire. *BrMM*, 31/ 1998: 14-17.
- STANČEVA, M. 1975/6. O proizvodnji keramičkih lula u Bugarskoj. *ZborMPU*, 19-20/ 1975-6: 129-138.
- STELZLE-HÜGLIN, S. Tonpfeifenfunde von der Burg Rötteln bei Lörach. *Tonpfeifen in der Sc/nve/z*. Liestal, 1999: 116- 123.
- ŠIROLA, B. 1934. Neki kućni obrti u Zelovu. *Etnografska istraživanja i građa*, 1/ 1934: 27 - 37.
- VARALDO, C. 1989. Ritrovamento di scarti di fornace di pipe savonesi in terracotta, del XIX secolo. *Ani XXII convegno internazionale della ceramica*. Albisola, 1989: 231-251.
- VRŠALOVIĆ, D. 1974. *Istraživanja i zaštita podmorskih arheoloških spomenika u SR Hrvatskoj*. Zagreb, 1974.

SUMMARY

INTRODUCTION INTO THE QUESTION OF CLAY PIPES ON THE TERRITORY OF CROATIA

Tobacco clay pipes presented in this article were found in various archeological excavations and as individual finds. They are today in museums or in private collections.

Pipes are mostly imports from Turkey, Italy, Slovakia, Austria and other places, but there are some local products present.

The only documented local pipe workshop was in the village of Zelovo, near Sinj in south Croatia. "Old Sinj" used to be important fortified city on the border of the Ottoman Empire. Turks took Sinj from Croats around 1536 and lost it to Venetian commander Cornaro in 1698. Venetian rule ceased in 1797, and the next rulers were the Austrians, until World War One. "Old town Sinj" was demolished by the French army in 1809 in revenge for a local uprising. It seems that the "Old town" was no longer inhabited. In excavations of Sinj's Old town, archeologist found, local, imported Turkish and Austrian pipes. This story helps us understand the decorative elements and shapes of local pipes made there. They are a mix of Ottoman, Italian and Austro-Hungarian influence. Zelovo pipes were made in the same technique as pipes in Chioggia. All decorative elements were mould printed, and not incised in wet clay. The oldest year found so far on today existing moulds is 1806, but there are many pipes which are probably older, from the 18th century. Pipes in Zelovo were made by a few families for more than four generations. These people have had no

tradition in pottery making. They were mostly carpenters, producing small, fine products like musical instruments etc, so they could easily make wooden models of pipes. Using these wooden models they made lead moulds.

There are other pipes (some of them not illustrated here), which are probably of local origin, but there is so far no evidence of workshops elsewhere.

Croatia was a border country to the Ottoman empire for centuries, and under the control of various foreign rulers. It is also a country with long sea coast and many ports and imported products are found regularly across the country. Pipes were surely imported directly, but a lot of them were personal belongings of foreign soldiers, sailors and others.

Besides finds from a shipwreck found near Bisag island (Kornati), other undervater finds are not from lost ship cargo. The cargo of Bisag shipwreck, dates from second half of the 17th. century, it consisted of thousands of Turkish clay pipes, Chinese porcelain, and objects made of thin glass. Other underwater finds are individual, and are coming from bays which surrounded important ports. In this bays ships waited their turn to load or unload, but in some cases, they had to wait for quarantine reasons. Finds in inland Croatia come from old cities or forts, now mostly abandoned. Unfortunately, archeological data is not sufficient to say more about their context.

The catalogue gives description of pipes and their dimensions. P.P.D. is bowl diameter at rim, U.P.T. - socket inside diameter, D.S.Č. - bowl rim thickness, V.P.D. inside height of bowl. Measures in millimeters. First mentioned is the name of the site. Second is the nearby town, and third, the location where the pipe is kept now.

Rukopis primljen 18.VIII.1999.

Rukopis prihvaćen 20.VIII.1999.

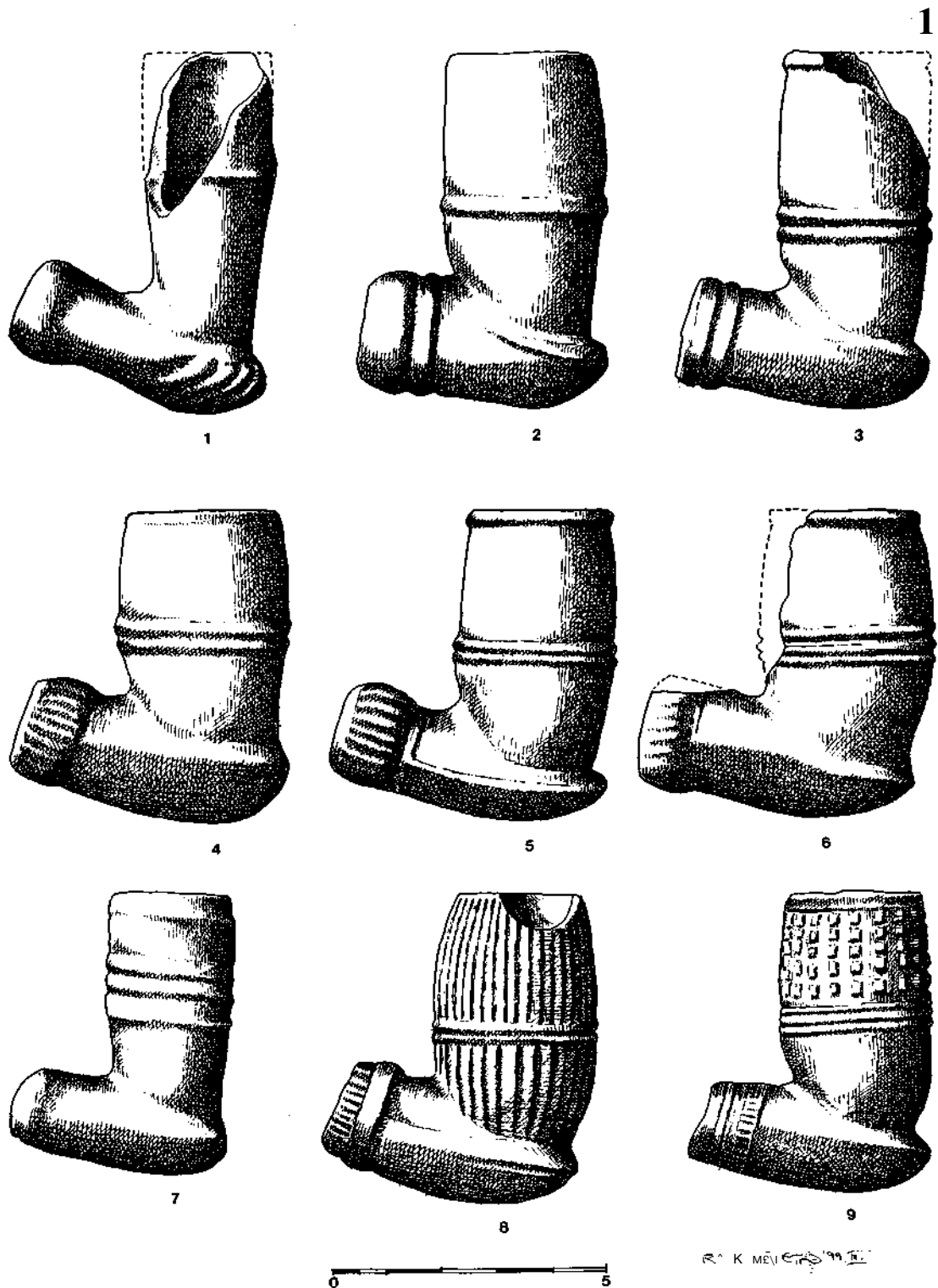
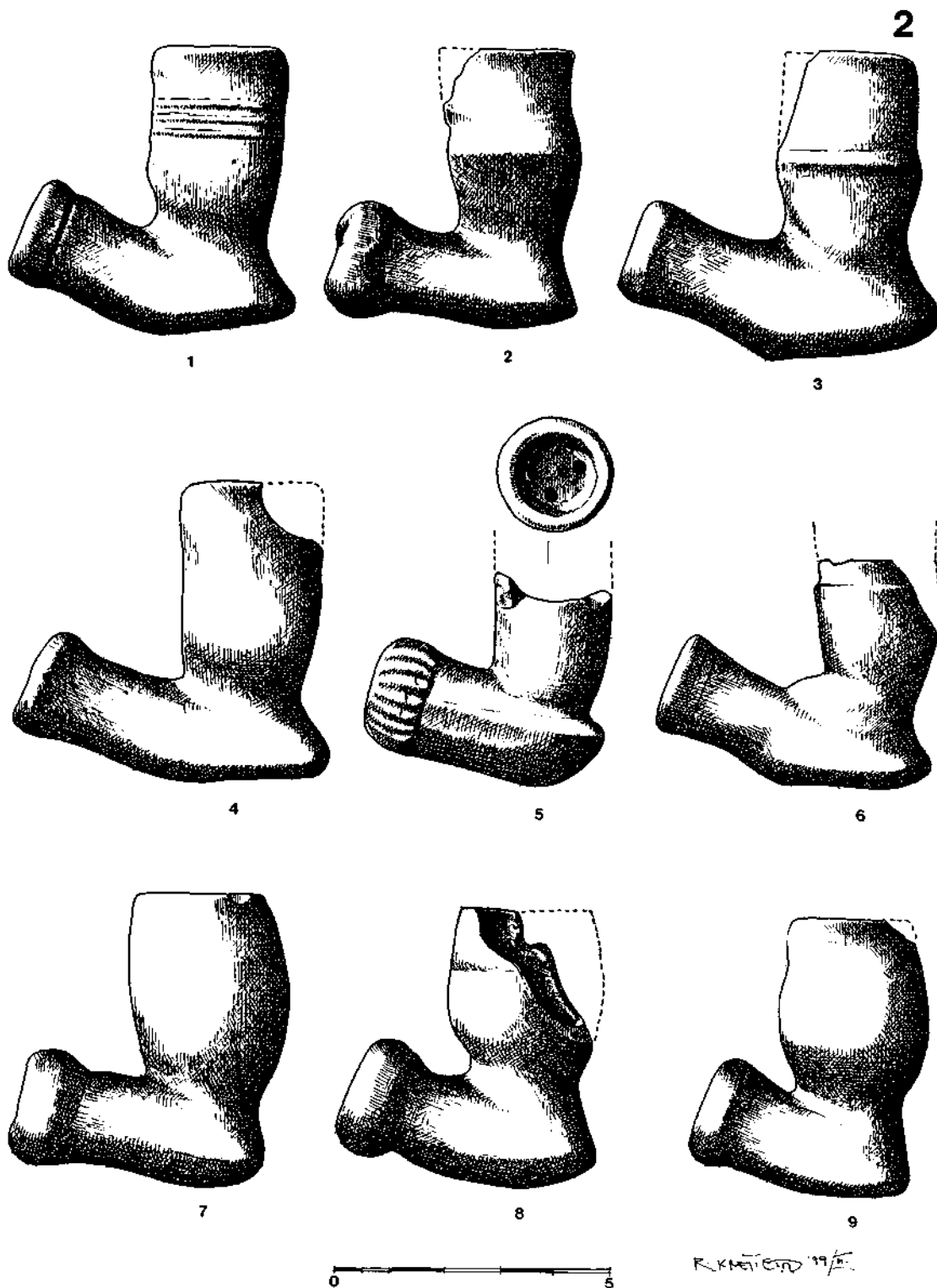

Tabla 1.

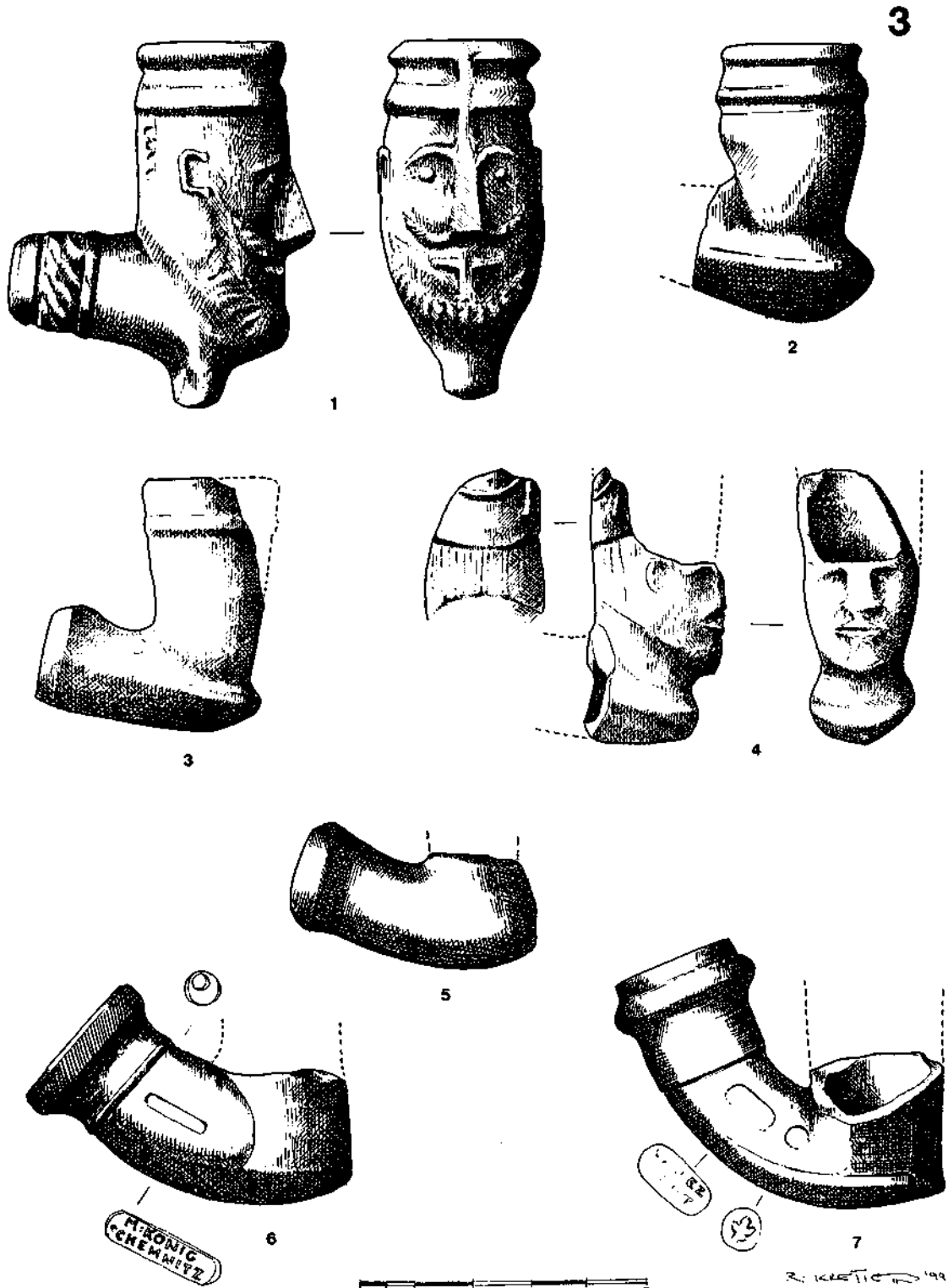

Tabla 3.

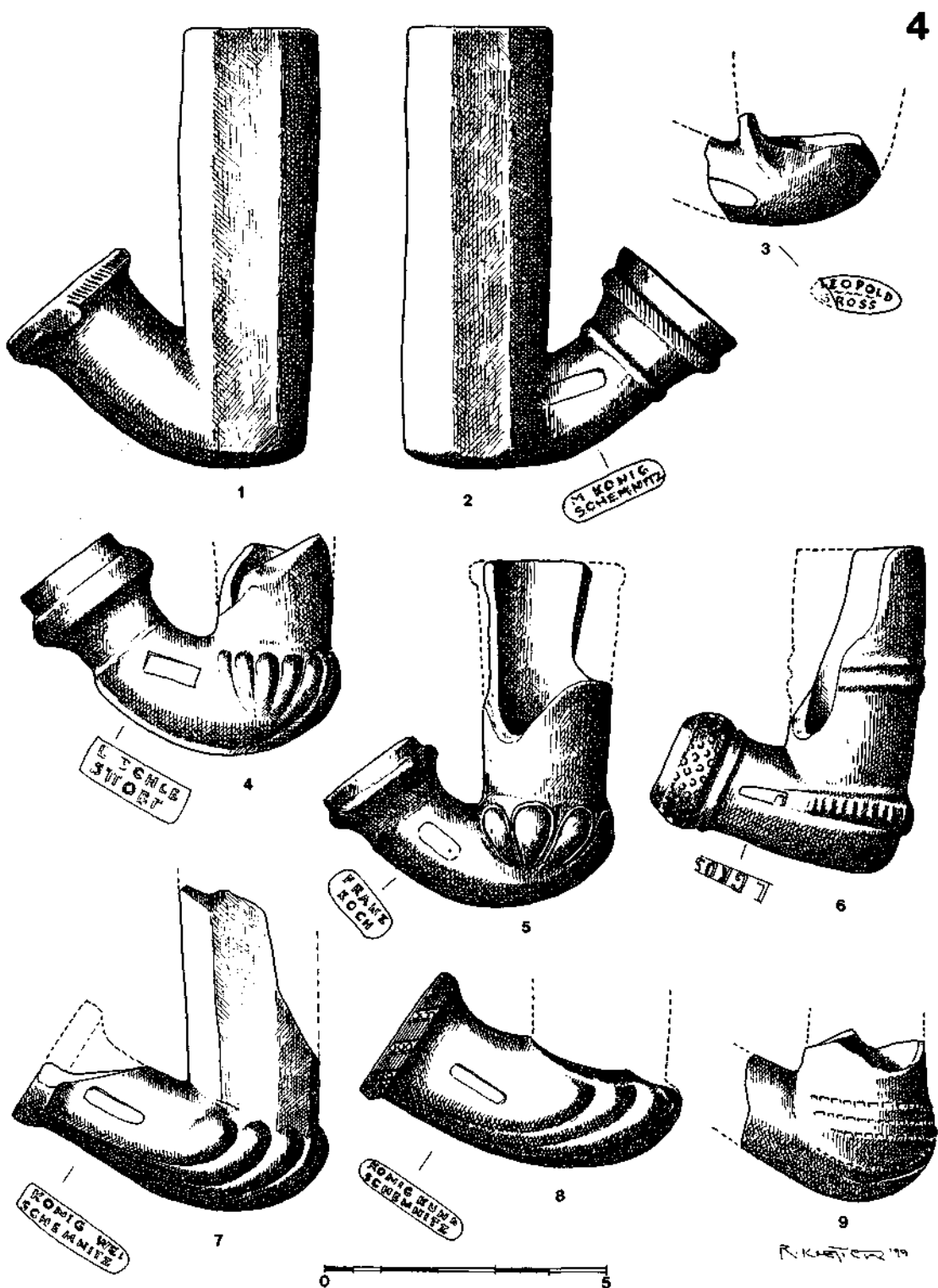

Tabla 4.

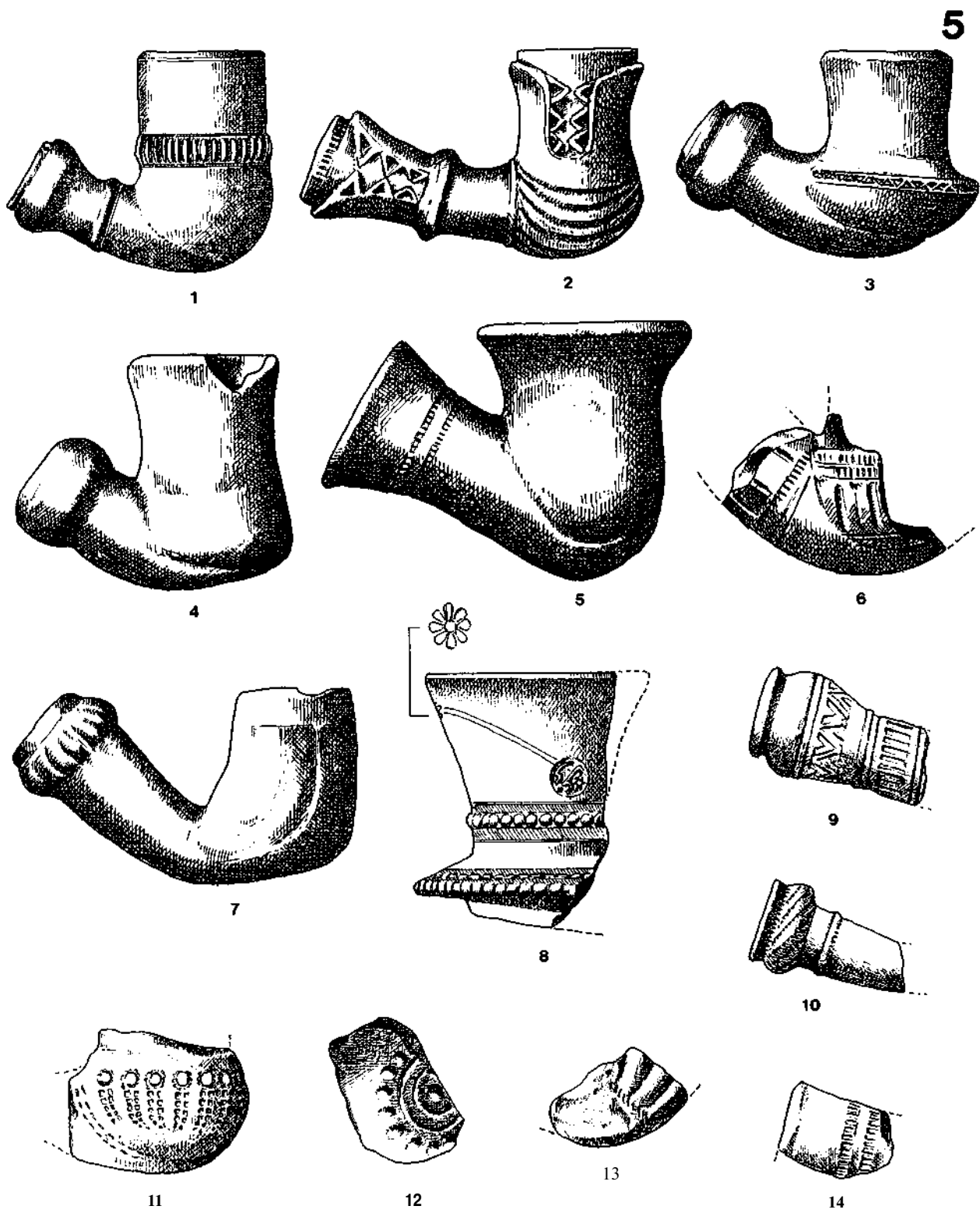

Tabla 5.

R. KMEŠIĆ '99

Tabla 6.

7

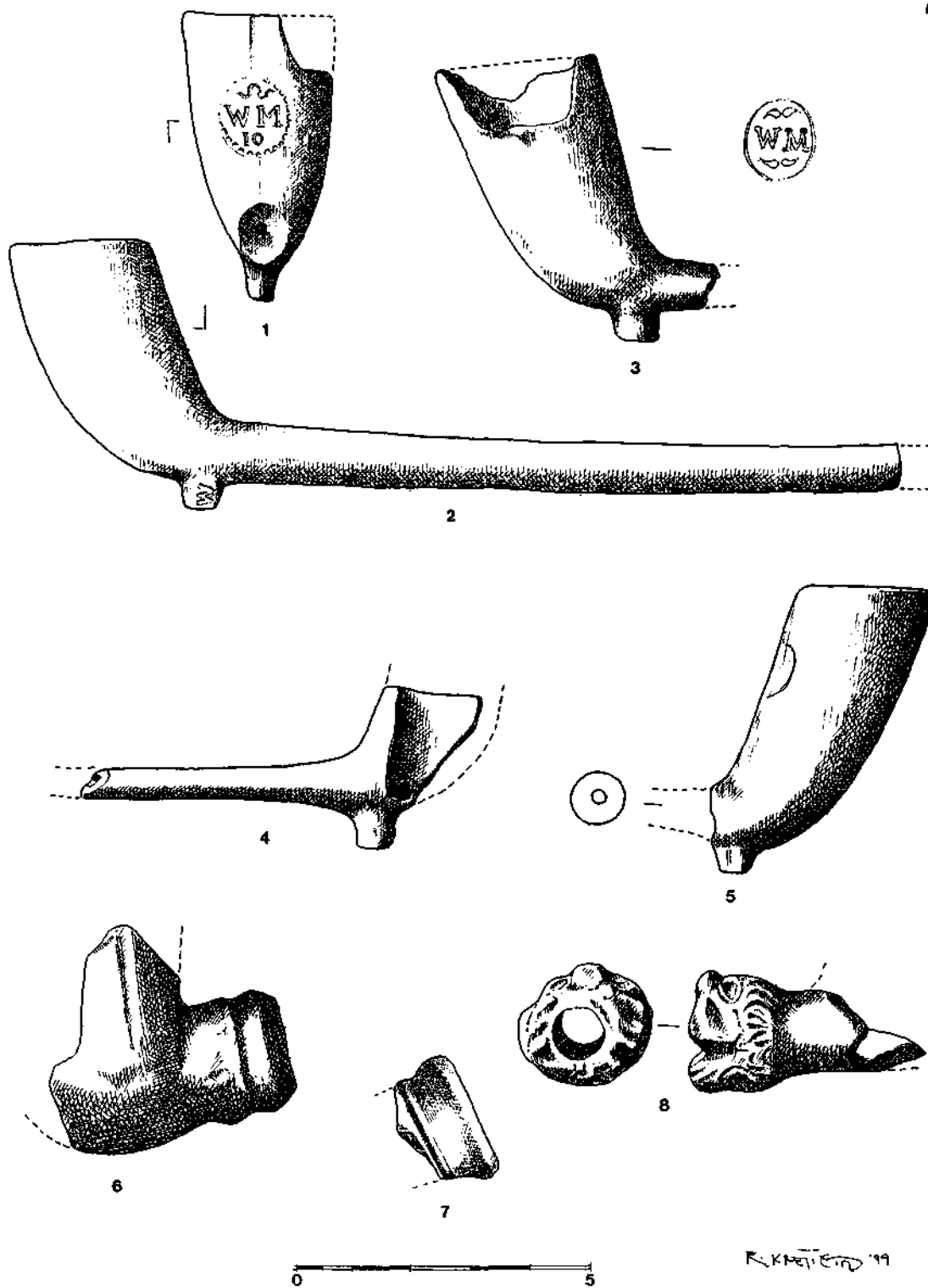

Tabla 7.